

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

27. června 2012*

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Trhy se zipy a ‚ostatními zapínadly‘ — Rozhodnutí konstatující porušení článku 81 ES — Koordinované zvyšování cen, určování minimálních cen, rozdělování zákazníků a trhů a vyměňování dalších obchodních informací — Důkaz — Jediné a trvající protiprávní jednání — Promlčení — Právo na obhajobu — Pokuty — Pokyny“

Ve věci T-439/07,

Coats Holdings Ltd, se sídlem v Uxbridge, Middlesex (Spojené království), zastoupená W. Sibreem, C. Jeffs, K. O'Connell, J. Boycem, solicitors, a D. Andersonem, QC,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené F. Castillem de la Torre a K. Mojzesowicz, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C(2007) 4257 final ze dne 19. září 2007 v řízení podle článku 81 [ES] (Věc COMP/39.168 – PO/Kovová a plastová galanterie: zapínadla) v rozsahu, v němž se týká žalobkyně, a podpůrně návrh na zrušení nebo snížení pokuty uložené žalobkyni,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení O. Czúcz, předseda, I. Labucka (zpravodajka) a D. Gratsias, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: N. Rosner, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. července 2011,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, společnost Coats Holdings Ltd (dále jen „Coats“), je jedním z hlavních výrobců a dodavatelů průmyslových šicích a vyšivacích nití a druhým světovým dodavatelem zipů po skupině YKK. Vyrábí celou škálu zipů z lehkého polyesteru, nylonu a kovu a vylisovaných zipů. V roce 1988 koupila společnost Opti a od této akvizice používala obchodní jméno uvedené společností jako obchodní značku zipů. Po roce 1988 tedy byly „zipy“ Coats přejmenovány na Coats Opti.

* Jednací jazyk: angličtina.

- 2 Odvětví výroby zapínadel je možné rozdělit na dvě velké kategorie, a to na zipy a „ostatní zapínadla“, obsahující různé typy patentních knoflíků, patentních sponek a patentních zapínadel, ale i čelistová zapínadla, spony, očka, knoflíky na džíny, nýty a kovové a plastové doplňky určené pro odvětví kožených výrobků a oblečení.
- 3 Ve dnech 7. a 8. listopadu 2001 provedla Komise Evropských společenství šetření podle čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), v prostorách několika výrobců Společenství vyrábějících kovovou, plastovou a jinou galanterii a nitě (včetně společností Entaco Ltd, Coats plc a William Prym GmbH & Co. KG), jakož i ve společnosti Fachverband Verbindungs- und Befestigungstechnik (dále jen „VBT“).
- 4 Dne 26. listopadu 2001 skupiny Prym a Coats předložily s odkazem na sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci z roku 1996“) žádosti, aby se toto sdělení uplatnilo i na odvětví zipů.
- 5 Dopisem ze dne 22. února 2002 Coats Komisi poskytla některé informace.
- 6 Dne 8. srpna 2003 podala společnost Stocko (nyní YKK Stocko Fasteners) s odkazem na sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3, dále jen „sdělení o spolupráci z roku 2002“) žádost týkající se „ostatních zapínadel“.
- 7 Následně zaslala Komise na základě článku 11 nařízení č. 17 několik žádostí o informace několika dotčeným stranám.
- 8 Dne 16. září 2004 zaslala Komise oznámení námitek (dále jen „oznámení námitek“) týkající se „ostatních zapínadel“, sešivaček a zipů společnostem Prym Fashion, William Prym, Éclair Prym, Fiocchi Prym, Fiocchi Snaps France, YKK Stocko Fasteners, YKK Holding Europe, YKK Corp., Coats, A. Raymond, Berning & Söhne, Berning France, Scovill Fasteners Europe (dříve Unifast), Scovill Fasteners a VBT.
- 9 Tyto společnosti, jakož i dotčené sdružení měly přístup k vyšetřovacímu spisu Komise ve formě kopie na CD-ROM, který jim byl zaslán dne 1. října 2004.
- 10 Dne 12. listopadu 2004 podala skupina Prym s odvoláním na sdělení o spolupráci z roku 2002 žádost o ochranu před pokutami nebo podpurně o snížení výše pokut týkajících se „ostatních zapínadel“.
- 11 Faxem ze dne 18. listopadu 2004 skupina Prym svou žádost doplnila. E-maily ze dne 3., 4. a 11. ledna 2005 zaslala Komisi doplňující informace. E-mailem ze dne 27. ledna 2005 podala žádost, aby se na ni vztahovaly výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 2002.
- 12 Dne 18. února 2005 podala skupina YKK, s odvoláním na sdělení o spolupráci z roku 2002, žádost o snížení výše pokut týkajících se „ostatních zapínadel“.
- 13 Dne 25. února 2005 skupina YKK tuto žádost doplnila.
- 14 Důkazy předložené na podporu těchto žádostí skupiny Prym a skupiny YKK, aby se na ně vztahovaly výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 2002, umožnily Komisi zaslat dotyčným společnostem dne 7. března 2006 doplňující oznámení námitek (dále jen „doplňující oznámení námitek“).
- 15 Doplňující oznámení námitek týkající se „ostatních zapínadel“, sešivaček a zipů bylo zasláno společnostem A. Raymond, Berning & Söhne a Berning France, Coats a Coats Deutschland, Éclair Prym, Prym Fashion, Fiocchi Prym, Scovill Fasteners Europe, Scovill Fasteners, William Prym, YKK Corp., YKK Holding Europe a YKK Stocko Fasteners, jakož i VBT. CD-ROM obsahující spis Komise byl příslušným stranám zaslán dne 13. března 2006.

- 16 Doplňující oznámení námitek se týkalo těchž výrobků jako oznámení námitek, a v případě potřeby opravovalo, upřesňovalo, provádělo syntézu a rozšiřovalo výhrady v něm formulované. V doplňujícím oznámení námitek Komise neuvedla systematicky všechna protiprávní jednání definovaná v oznámení námitek, zejména pokud v souvislosti s těmito protiprávními jednáními nedošlo k žádným změnám po podání žádostí dotyčných subjektů, aby se na ně vztahovaly výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 2002.
- 17 Dne 11. července 2006 se konalo jednání.
- 18 Po konzultaci s Poradním výborem pro restriktivní praktiky a dominantní postavení a s přihlédnutím k závěrečné zprávě úředníka pro slyšení přijala Komise dne 19. září 2007 rozhodnutí C(2007) 4257 final ze dne 19. září 2007 v řízení podle článku 81 [ES] (Věc COMP/39.168 – PO/Kovová a plastová galanterie: zapínadla) (dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož shrnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. C 47, s. 8).
- 19 Podle čl. 1 odst. 3 výroku napadeného rozhodnutí ohledně spolupráce mezi zaprvé společnostmi YKK Holding a YKK Europe Ltd, zadruhé Coats Holdings a Coats Deutschland a zatřetí Prym Fashion a Éclair Prym Group na trhu zipů (dále jen „tripartitní spolupráce mezi skupinami YKK, Coats a Prym“) byly za podniky, které porušily článek 81 ES tím, že si po uvedenou dobu vyměňovaly informace o cenách, projednávaly ceny a zvyšování cen a domlouvaly se na způsobu stanovování minimálních cen běžných výrobků na evropském trhu, považovány zejména tyto podniky:
- Coats Holdings, od 28. dubna 1998 do 12. listopadu 1999,
 - Coats Deutschland, od 28. dubna 1998 do 12. listopadu 1999.
- 20 Podle čl. 1 odst. 4 napadeného rozhodnutí ohledně bilaterální spolupráce mezi Coats Holdings a William Prym/Prym Fashion na trzích „ostatních zapínadel“ a zipů (dále jen „bilaterální spolupráce mezi skupinami Coats a Prym“), byl za podnik, který porušil článek 81 Smlouvy tím, že si po uvedenou dobu rozděloval s jinými podniky trh s galanterním zbožím, a to tak, že skupině Coats bránil ve vstupu na evropský trh s „ostatními zapínadly“, považován tento podnik:
- Coats Holdings od 15. ledna 1977 do 15. července 1998.
- 21 Na základě konstatování týkajících se skutkových okolností a právního posouzení provedeného v napadeném rozhodnutí uložila Komise dotyčným podnikům pokuty, jejichž výše byla vypočítána tak, že se uplatnila metodologie uvedená v pokynech o metodě stanovování pokut udělených podle s čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy [UO] (Úř. věst. C 9, 1998, s. 3, dále jen „pokyny“), jakož i ve sděleních o spolupráci z let 1996 a 2002.
- 22 Článek 2 odst. 3 druhá odrážka napadeného rozhodnutí stanoví zejména uložení následující pokuty za tripartitní spolupráci mezi skupinami YKK, Coats a Prym: Coats Holdings a Coats Deutschland, solidárně odpovědné: 12 155 000 eur.
- 23 Článek 2 odst. 4 druhá odrážka napadeného rozhodnutí stanoví zejména uložení následující pokuty za bilaterální spolupráci mezi skupinami Coats a Prym: Coats Holdings: 110 250 000 eur.
- 24 V článku 4 napadeného rozhodnutí bylo podnikům vyjmenovaným v článku 1 nařízeno, aby – pokud tak již neučinily – neprodleně ukončily své protiprávní jednání uvedené v tomto článku a napříště se zdržely všech jednání či postupů popsaných v článku 1, jakož i všech opatření, která by měla rovnocenný cíl nebo účinek.
- 25 Komise ve svém rozhodnutí C(2011) 2070 final ze dne 31. března 2011 rozhodla po posouzení dopadu pokut na finanční situaci jedné z dotyčných společností, odlišné od žalobkyně, a po přezkumu platební neschopnosti tvrzené touto společností, že částečně sníží původní výši pokuty, která jí byla uložena.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 26 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. prosince 2007 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 27 Jelikož se změnilo složení senátů Tribunálu, byl soudce zpravodaj přiřazen ke třetímu senátu, kterému byla tudíž přidělena i projednávaná věc.
- 28 V rámci organizačních procesních opatření přijatých dne 7. února 2011 vyzval Tribunál Komisi, aby předložila některé dokumenty. Komise této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověla.
- 29 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (třetí senát) o zahájení ústní části řízení.
- 30 Dopisem, který byl zapsán v rejstříku kanceláře Tribunálu dne 20. června 2011, učinila žalobkyně určitá vyjádření ke zprávě k jednání, která jí byla poskytnuta dne 14. dubna 2011, ohledně významu judikatury, která se týká důkazního břemene a míry dokazování.
- 31 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 7. července 2011.
- 32 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil čl. 1 odst. 4 a čl. 2 odst. 4 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž v se týká žalobkyně;
 - podpůrně zrušil nebo snížil pokutu, která jí byla uložena v čl. 2 odst. 4 napadeného rozhodnutí;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 33 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu v plném rozsahu;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 34 Na podporu své žaloby, která se týká pouze bilaterální spolupráce mezi skupinami Coats a Prym, uvádí žalobkyně pět žalobních důvodů:
- první důvod, založený na porušení povinnosti Komise zaprvé předložit důkaz protiprávního jednání a zadruhé dodržet míru dokazování požadovanou v tomto ohledu;
 - druhý důvod, založený na porušení článku 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003;
 - třetí důvod, založený na neexistenci důkazu o jediném a trvajícím protiprávním jednání;
 - čtvrtý důvod, založený na porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“);
 - a pátý důvod, založený na nesprávném použití pokynů.

K prvnímu žalobnímu důvodu, založenému na porušení povinnosti Komise zaprvé předložit důkaz protiprávního jednání a zadruhé dodržet míru dokazování požadovanou v tomto ohledu

Argumenty účastníků řízení

- 35 Žalobkyně se v podstatě domnívá, že všechny důkazy byly Komisí posouzeny zjevně nesprávně, když například nesplnila svou povinnost dokázat, že skupina Coats byla účastníkem bilaterální dohody o rozdělení trhu se skupinou Prym, která trvala od ledna 1977 do července 1998. Komise údajně nedodržela zásady uvedené Tribunálem v rozsudku ze dne 12. září 2007, Coats Holdings a Coats v. Komise (T-36/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, dále jen „rozsudek Coats“, bod 71) týkající se důkazního břemene, podle kterých byla Komise povinna předložit důkazy na podporu svého „pevného přesvědčení“ o existenci protiprávního jednání a přiznat odpůrci prospěch ze skutečnosti, že má o této existenci pochybnosti.
- 36 Komise argumenty žalobkyně popírá.

Závěry Tribunálu

- 37 Jelikož se účastníci řízení neshodují v otázce týkající se rozložení důkazního břemene mezi ně, a obecněji v otázce, zda byla dodržena pravidla použitelná v oblasti dokazování porušení článku 81 ES a důkazu o účasti žalobkyně na takovém protiprávním jednání, je třeba úvodem připomenout právní úpravu uplatnitelnou v této oblasti.
- 38 Z článku 2 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) a z ustálené judikatury vydané v rámci uplatňování článků 81 ES a 82 ES vyplývá, že v oblasti práva hospodářské soutěže je Komise v případě sporu o existenci protiprávního jednání povinna prokázat protiprávní jednání, jejichž existenci zjistila, a předložit důkazy, které mohou právně dostačujícím způsobem prokázat skutečnosti zakládající protiprávní jednání (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 58, a ze dne 6. ledna 2004, BAI a Komise v. Bayer, C-2/01 P a C-3/01 P, Recueil, s. I-23, bod 62; rozsudek Tribunálu ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, Sb. rozh. s. II-3601, bod 688). Za tímto účelem je Komise povinna shromáždit dostatečně přesné a shodující se důkazy k prokázání toho, že k údajnému protiprávnímu jednání došlo (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 28. března 1984, CRAM a Rheinzink v. Komise, 29/83 a 30/83, Recueil, s. 1679, bod 20, a ze dne 31. března 1993, Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Recueil, s. I-1307, bod 127; rozsudek Tribunálu ze dne 21. ledna 1999, Riviera Auto Service a další v. Komise, T-185/96, T-189/96 a T-190/96, Recueil, s. II-93, bod 47).
- 39 V případě, kdy Komise v rámci prokázání jednání porušujícího články 81 ES a 82 ES vychází z listinných důkazů, musejí dotyčné podniky nejen předložit přijatelné alternativní vysvětlení ve vztahu k tezi zastávané Komisí, ale rovněž namítat, že důkazy, které byly v napadeném rozhodnutí použity k prokázání existence protiprávního jednání, jsou nedostatečné (viz v tomto smyslu rozsudky Tribunálu ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, nazvaný „Ciment“, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, body 725 až 728, a ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, bod 187). Je třeba mít za to, že vychází-li Komise v takovém případě, jako je projednávaný případ, z přímých důkazů, musí dotčené podniky prokázat, že důkazy uplatněné Komisí jsou nedostatečné. Již bylo rozhodnuto, že takové obrácení důkazního břemene neporušuje zásadu presumpce nevinny (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Montecatini v. Komise, C-235/92 P, Recueil, s. I-4539, bod 181).

- 40 Avšak těmto kritériím nemusí nutně odpovídat každý z důkazů předložených Komisí ve vztahu ke každému jednotlivému prvku protiprávního jednání. Stačí, když soubor nepřímých důkazů, kterého se orgán dovolává, tomuto požadavku odpovídá ve svém celku (v tomto smyslu viz rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 39 výše, bod 180 a citovaná judikatura).
- 41 Nepřímé důkazy, kterých se Komise v rozhodnutí dovolává za účelem prokázání porušení čl. 81 odst. 1 ES podnikem, je totiž třeba posuzovat nikoli izolovaně, ale jako celek (viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, Sb. rozh. s. II-1333, bod 185 a citovaná judikatura).
- 42 Rovněž je třeba zohlednit skutečnost, že protisoutěžní činnosti se odehrávají tajně a protisoutěžní praktiky nebo dohody proto musí být ve většině případů dovozeny z určitého počtu shodujících se skutečností a nepřímých důkazů, které ve svém celku mohou představovat, neexistuje-li jiné logické vysvětlení, důkaz o porušení pravidel hospodářské soutěže (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, body 55 až 57).
- 43 Kromě toho z judikatury vyplývá, že k tomu, aby Komise dostatečným způsobem prokázala účast podniku na kartelové dohodě, postačuje, aby prokázala, že se dotýčný podnik účastnil schůzek, na nichž byly uzavřeny protisoutěžní dohody, aniž se tomu zjevně bránil. Pokud je účast na takových schůzkách prokázána, přísluší tomuto podniku, aby předložil nepřímé důkazy prokazující, že se zmíněných schůzek neúčastnil s žádným protisoutěžním záměrem, a to tak, že prokáže, že svým soutěžitelům sdělil, že jeho účast na těchto schůzkách měla odlišnou povahu než jejich (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Hüls v. Komise, C-199/92 P, Recueil, s. I-4287, bod 155; Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 96 a Aalborg Portland a další v. Komise, bod 42 výše, bod 81).
- 44 Tato právní zásada se opírá o důvod, že podnik tím, že se účastní uvedené schůzky, aniž se veřejně distancuje od jejího obsahu, vede ostatní účastníky k domněnku, že souhlasí s výsledkem setkání a že se jím bude řídit (rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 42 výše, bod 82).
- 45 Pokud jde o důkazní hodnotu, kterou je třeba přiznat různým důkazům, je třeba zdůraznit, že jediným náležitým kritériem pro hodnocení předložených důkazů je jejich hodnověrnost (viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2004, Mannesmannröhren-Werke v. Komise, T-44/00, Sb. rozh. s. II-2223, bod 84 a citovaná judikatura; rozsudky ze dne 8. července 2004, Dalmine v. Komise, T-50/00, Sb. rozh. s. II-2395, bod 72, a JFE Engineering a další v. Komise, bod 39 výše, bod 273). Podle pravidel obecně platných v oblasti dokazování závisí hodnověrnost, a tedy důkazní hodnota dokumentu, na jeho původu, na okolnostech jeho vypracování, na osobě, které je určen, a na smysluplné a spolehlivé povaze jeho obsahu (rozsudek Ciment, bod 39 výše, bod 1053; stanovisko soudce B. Vesterdorfa vykonávajícího funkci generálního advokáta, předcházející rozsudku Soudu ze dne 24. října 1991, Rhône-Poulenc v. Komise, T-1/89, Recueil, s. II-867, II-869, II-956). Zejména je třeba přiznat velký význam okolnosti, že dokument byl vyhotoven v bezprostřední souvislosti se skutkovými okolnostmi (rozsudky Tribunálu ze dne 11. března 1999, Ensidesa v. Komise, T-157/94, Recueil, s. II-707, bod 312, a ze dne 16. prosince 2003, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied a Technische Unie v. Komise, T-5/00 a T-6/00, Recueil, s. II-5761, bod 181) nebo přímým svědkem těchto okolností (rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 39 výše, bod 207). Kromě toho je třeba připomenout, že samotná skutečnost, že informace byla poskytnuta podniky, které požádaly o výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 1996 nebo z roku 2002, nezpochybnuje její důkazní hodnotu.
- 46 Podle ustálené judikatury totiž žádné ustanovení ani žádná obecná zásada unijního práva Komisi nezakazuje, aby vůči podniku použila prohlášení jiného stíhaného podniku. Nebylo-li by tomu tak, bylo by důkazní břemeno Komise spočívající v prokázání jednání porušujícího článek 81 ES neunesitelné a neslučitelné s jejím úkolem dohledu nad řádným uplatňováním těchto ustanovení, který Komisi svěřuje Smlouva (viz rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 39 výše, bod 192 a citovaná judikatura).

- 47 Určitá nedůvěra k dobrovolným výpovědím hlavních účastníků protiprávní kartelové dohody je pochopitelná, jelikož by tito účastníci mohli zmenšovat význam svého přispění k protiprávnímu jednání a zvyšovat význam takového přispění ostatních účastníků. Nicméně s ohledem na logiku, která je vlastní postupu podle sdělení o spolupráci z roku 1996 nebo 2002, požadování výhody na základě těchto sdělení za účelem dosažení snížení pokuty nutně nevede k podnětu předložit zkreslené důkazy stran ostatních účastníků dané kartelové dohody. Jakákoliv snaha uvést Komisi v omyl by totiž mohla zpochybnit upřímnost a úplnost spolupráce podniku, a ohrozit tak možnost, že získá úplnou výhodu na základě uvedených sdělení o spolupráci (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 16. listopadu 2006, *Peróxidos Orgánicos v. Komise*, T-120/04, Sb. rozh. s. II-4441, bod 70, a ze dne 8. července 2008, *Lafarge v. Komise*, T-54/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 58).
- 48 Zvláště je třeba mít za to, že skutečnost, že osoba přizná, že se dopustila protiprávního jednání, čímž přizná existenci skutečností, které jdou nad rámec skutečností, které mohly být přímo dovozeny z předmětných dokumentů, *a priori* znamená, že se tato osoba – neexistují-li zvláštní okolnosti, které by mohly svědčit o opaku – rozhodla mluvit pravdu. Prohlášení, která jsou v rozporu se zájmy prohlašujícího, tak musí být v zásadě považována za zvlášť hodnověrné důkazy (rozsudky Tribunálu *JFE Engineering a další v. Komise*, bod 39 výše, body 211 a 212; ze dne 26. dubna 2007, *Bolloré a další v. Komise*, T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 a T-136/02, Sb. rozh. s. II-947, bod 166, a *Lafarge v. Komise*, bod 47 výše, bod 59).
- 49 Prohlášení učiněná dotyčnými podniky v rámci žádostí o výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 1996 nebo z roku 2002, však musejí být posuzována opatrně a obecně je nelze považovat za zvlášť důvěryhodné důkazy, pokud nebyla potvrzena jinými důkazy.
- 50 Podle ustálené judikatury totiž nemůže být prohlášení podniku obviněného z účasti na kartelové dohodě, jehož správnost je popírána několika dalšími obviněnými podniky, považováno za dostatečný důkaz existence protiprávního jednání spáchaného těmito posledně uvedenými podniky, když nebylo podpořeno jinými důkazy (rozsudky Tribunálu ze dne 25. října 2005, *Groupe Danone v. Komise*, T-38/02, Sb. rozh. s. II-4407, bod 285; *Bolloré a další v. Komise*, bod 48 výše, bod 167, a *Lafarge v. Komise*, bod 47 výše, bod 293).
- 51 Konečně je třeba připomenout, že v bodě 215 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že bilaterální spolupráce mezi skupinami Coats a Prym měla za cíl umožnit jim rozdělit si trh s galanterním zbožím, a to tak, že skupině Coats bránil ve vstupu na evropský trh s „ostatními zapínadly“.
- 52 Právě vzhledem k pravidlům uvedeným v bodech 38 až 50 výše je třeba ověřit, zda Komise v napadeném rozhodnutí uvedla dostatečně důvěryhodné, přesné a shodující se důkazy k prokázání, v rámci celkového posouzení a po zkoumání vysvětlení nebo alternativních odůvodnění poskytnutých žalobkyní, že došlo k protiprávnímu jednání konstatovanému v čl. 1 odst. 4 napadeného rozhodnutí.
- Ke schůzce z roku 1975 (bod 217 odůvodnění napadeného rozhodnutí)
- 53 Podle žalobkyně se Komise dopustila nesprávného výkladu zápisu ze schůzky konané v roce 1975, ke které došlo mezi žalobkyní a společností William Prym, tím, že se domnívala, že šlo o předběžnou fázi rozdělení trhů, ačkoli z uvedeného zápisu vyplývalo, že se jednalo výlučně o neškodné diskuse týkající se výlučné a společné distribuce a závazků ze strany distributora zdržet se výroby nebo distribuce konkurenčních výrobků. Tento výklad byl potvrzen poznámkou ze dne 27. října 1975 ze strany pana E. F. určenou pánům A. P. staršímu a D. P. popisující schůzku, ke které došlo mezi pány M. F. a B. dne 17. října 1975.
- 54 Z argumentu žalobkyně vyplývá, že nezpochybňuje, ani že se schůzka konala, ani že se jí zúčastnila. Naproti tomu zpochybňuje výklad učiněný Komisí ohledně zápisu z této schůzky.

55 Bod 217 odůvodnění napadeného rozhodnutí stanoví toto:

„V roce 1975 se [skupiny] Coats a Prym rozhodly spolupracovat v oblasti prodeje a distribuce ve velmi velkém počtu zemí světa, a to tak, že jednaly jako společné obchodní podniky nebo jako výluční distributoři výrobků toho druhého, v závislosti na jejich síle na příslušném trhu v každé zemi. Zápis ze schůzky konané ve Stolbergu [Německo] dne 16. a 17. listopadu 1975 definuje hrubé rysy spolupráce mezi těmito dvěma skupinami“.

56 Značná část zápisu ze schůzky konané v Stolberg se týká vnitřního obchodu: „V rámci těchto zásad se objevily tyto hrubé rysy dohody, na základě kterých později budou vedeny podrobné diskuse na úrovni trhu.“ Bod 2 odst. 5 uvedeného zápisu stanoví, pokud jde o Itálii, toto:

„[Skupina] Prym neuvede na trh své zipy.“

57 Výše uvedená poznámka ze dne 27. října 1975 odráží obsah setkání se společností Coats, které se konalo dne 17. října 1975 v Glasgow (Spojené království) a obsahuje bod I, nazvaný „Marketing“, který zní takto:

„Výjimky z pravidla, jako je Itálie, které jsme již předvíдали od počátku, musí být zkoumány do hloubky.“

58 Žalobkyně uvádí v poznámce pod čarou 2 žaloby, že „Coats Italy získala účast na [základním kapitálu] společnosti Lamprom, která je italským výrobcem zipů, vlastněným soukromými akcionáři a koncesionářem licence Opti [kterou Coats získala v roce 1989], potom ji plně ovládla v letech 1975/1976“.

59 Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že zápis nenaznačuje pouze „neškodnou diskusi týkající se výlučné a společné distribuce a závazků ze strany distributora zdržet se výroby nebo distribuce konkurenčních výrobků“, jak tvrdí žalobkyně, ale rovněž rozdělení italského trhu se zipy. Kromě toho z prezenční listiny vyplývá, že šlo o schůzku vedoucích pracovníků obou podniků.

60 Navíc je třeba připomenout, že Komise nepovažovala schůzku ze dne 16. a 17. listopadu 1975 za den zahájení protiprávního jednání, nýbrž z tohoto dokumentu, který předchází konstatovanému datu zahájení uvedeného protiprávního jednání (15. leden 1977), pouze vycházela s cílem lepšího zkoumání důkazů spojených s dobou trvání protiprávního jednání. Komisi nic nebránilo, aby zohlednila přípravné fáze samotného vytvoření kartelové dohody, aby zjistila hospodářskou situaci, která předcházela a vysvětlovala vytvoření kartelové dohody nebo aby prokázala a posoudila roli účastníků kartelové dohody při jejím navrhování, vytváření a provádění. Mimoto ze stejného důvodu Komise může zohlednit fázi po uplynutí doby trvání samotného protiprávního jednání, aby posoudila na základě sdělení o spolupráci nebo případných polehčujících okolností skutečnou spolupráci podniků při oznámení jejich kartelové dohody (rozsudek Tribunálu ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise, nazvaný „Tokai I“, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Recueil, s. II-1181, bod 304).

61 Kromě toho dokument ze dne 15. ledna 1977, který bude zkoumán níže, stanoví toto:

„Obecné zásady upravující [bilaterální spolupráci mezi skupinami Coats a Prym] jsou stanoveny způsobem definovaným v zápise ze schůzky ve Stolberg dne 16. a 17. listopadu 1975, doplněném takto [...]“

– O dokumentu ze dne 15. ledna 1977 (body 218 až 222 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

62 Žalobkyně tvrdí, že Komise nezohlednila to, že dokument ze dne 15. ledna 1977, o který se opírala v napadeném rozhodnutí, není ani podepsaný, ani úplný, a že nic neumožňuje zjistit, kdo ho ze strany Coats nebo William Prym vypracoval nebo s ním ústně souhlasil, protože neexistuje žádný důkaz

o písemném souhlasu. Všechny tyto prvky představují užitečné indicie pro posouzení důkazní hodnoty tohoto typu dokumentu. Podle žalobkyně vyplývá z pojmu „plná spolupráce“ implicitně a ze sdělení o spolupráci z roku 2002 výslovně, že Komise měla požádat společnost William Prym, aby předložila důkazy pocházející od bývalých zaměstnanců k tomu, aby si mohla nárokovat výhody vyplývající z uvedeného sdělení.

63 Z těchto argumentů vyplývá, že žalobkyně nezpochybňuje existenci dokumentu ze dne 15. ledna 1977. Zpochybňuje však jeho výklad, který provedla Komise.

64 Body 218 a 219 napadeného rozhodnutí znějí takto:

„(218) Vycházejíce z tohoto rámce spolupráce, Coats a William Prym uzavřely obecnou dohodu o rozdělení trhu v odvětví galanterie, jak to dokazuje písemná dohoda ze dne 15. ledna 1977 (dále nazývaná „dohoda z roku 1977“), podle které se Coats zavázala „nevykonávat, přímo nebo v rámci sdružení činnost výroby výrobků kovové a plastové galanterie [...], ani činnost distribuce konkurenčních výrobků kovové a plastové galanterie v Evropě bez předchozího souhlasu [William] Prym“. [William] Prym se zavázala „nevykonávat přímo nebo v rámci sdružení činnost výroby šicích nití a nití pro řemeslné použití atd. [...], ani činnost distribuce konkurenčních šicích nití a nití pro řemeslné použití v Evropě atd. bez předchozího souhlasu Coats“.

(219) Ustanovení dohody z roku 1977 stanoví, že závazky, které jsou v ní vyjádřeny, ačkoli nejsou právně vymahatelné, „přesto odrážejí duch dohody Coats-[William] Prym a představují jako takové morální povinnost zavazující obě strany“.

65 Dokument ze dne 15. ledna 1977 zní takto:

„Obecné zásady upravující [bilaterální spolupráci mezi skupinami Coats a Prym] jsou stanoveny způsobem definovaným v zápise ze schůzky v Stolberg konané dne 16. a 17. listopadu 1975, doplněným takto:

S výjimkou již nastalých situací [vyjmenovaných v seznamu a)] se Coats zavazuje:

- 1) nevykonávat přímo nebo v rámci sdružení činnost výroby výrobků kovové a plastové galanterie [vyjmenovaných v seznamu b) na základě italské smlouvy vylučující jehly pro stroje], ani činnost distribuce konkurenční kovové a plastové galanterie v Evropě bez předchozího souhlasu [William] Prym;
- 2) ve zbytku světa nevykonávat přímo nebo v rámci sdružení činnost výroby výrobků kovové a plastové galanterie bez předchozího souhlasu Prym ani činnost distribuce konkurenčních výrobků kovové a plastové galanterie, aniž předtím konzultuje [William] Prym.

[William] Prym sa zavazuje:

- 1) nevykonávat přímo nebo v rámci sdružení činnost výroby šicích nití a nití pro řemeslné použití atd. [uvedených v seznamu c)], ani činnost distribuce konkurenčních šicích nití a nití pro řemeslné použití v Evropě atd. bez předchozího souhlasu Coats;
- 2) ve zbytku světa nevykonávat přímo nebo v rámci sdružení činnost výroby šicích nití a nití pro řemeslné použití atd. bez předchozího souhlasu Coats, ani činnost distribuce konkurenčních šicích nití a nití pro řemeslné použití atd., aniž předtím konzultuje Coats.

Uznává se, že tyto závazky nejsou právně vymahatelné, ale přesto odrážejí ducha dohody Coats-[William] Prym a představují jako takové morální povinnost zavazující obě strany.“

- 66 Ze samotného tohoto dokumentu vyplývá, že odkazuje na schůzku, která se konala v Stolberg dne 16. a 17. listopadu 1975, a přesněji, že je jeho cílem doplnit obecné zásady, které byly diskutovány během uvedené schůzky. Uvedený dokument odráží podrobnosti spolupráce mezi oběma podniky na obchodním poli.
- 67 Pokud jde o výtku žalobkyně vycházející z toho, že dokument ze dne 15. ledna 1977 nemá důkazní hodnotu, je třeba konstatovat, že hodnověrnost tohoto dokumentu není nezbytně snížena tím, že není podepsán. Zprvce skutečnost, že tento dokument není podepsán nemůže překvapit, neboť se jedná o poznámku týkající se schůzky, jejíž protisoutěžní účel přiměl autora k tomu, aby za sebou zanechal co nejméně stop (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 10. března 1992, Shell v. Komise, T-11/89, Recueil, s. II-757, bod 86). Zadruhé, datum napsané na dokumentu („15. 1. 1977“) umožňuje se domnívat, že tento dokument byl vyhotoven v době vzniku skutkových okolností (v tomto smyslu viz rozsudek Bolloré a další v. Komise, bod 48 výše, bod 173). Zatřetí v rozsahu, v němž se v dokumentu nacházejí specifické informace, které odpovídají informacím obsaženým v jiných dokumentech, je třeba mít za to, že se tyto poznatky mohou vzájemně posilovat (v tomto smyslu viz rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 39 výše, bod 275). Začtvrté, jak Tribunál připomenul zejména v rozsudku ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise (T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, s. II-931, bod 715), k tomu, aby šlo o dohodu ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES, stačí, aby dotčené podniky vyjádřily společnou vůli jednat na trhu určitým způsobem.
- 68 V tomto ohledu je třeba uvést, že žádost skupiny Prym o výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 2002 zahrnuje následující pasáž, uvedenou v bodě 220 odůvodnění napadeného rozhodnutí:

„Dohodou ze dne 15. ledna 1977, která dodnes platí, si Coats a [William] Prym rozdělily trh s galanterním zbožím. Žádná ze stran nemůže zasahovat v segmentu trhu druhé strany bez jejího souhlasu. Coats měla a stále má na starosti segment výrobků textilní galanterie (šicí nitě, bavlna na vyšívání, vlna); [William] Prym měla a stále má na starosti segment kovové a plastové galanterie (jehly a patentní knoflíky).

Podle rámcové dohody z let 1976/1977 se Coats a [William] Prym rozhodly sloučit, za účelem uvádění na trh, svůj sortiment vzájemně se doplňujících výrobků, týkající se šicích nití, bavlny na vyšívání a vlny (výrobků textilní galanterie) na jedné straně a zipů, patentních knoflíků a jehel (kovové a plastové galanterie) na druhé straně. Toto sloučení bylo založeno na myšlence, že šicí nit potřebuje jehlu a že je vhodné uvádět na trh tyto dva výrobky spolu prostřednictvím téhož prodejního kanálu. Rámcová dohoda měla zaručit konsolidaci každého podniku v hlavní oblasti jeho činnosti a zvláště jeho rozvoj internacionalizací jeho postavení na trhu, přičemž se mělo dosáhnout synergického efektu v oblasti uvádění na trh tím, že se předejde zdvojení. Podle dohody se každý podnik zavázal, že nebude zasahovat do oblasti vlivu druhé strany bez jejího souhlasu.

Rovněž bylo dohodnuto, že Coats získá podíl 24,9 % na základním kapitálu [William] Prym a bude mít právo jmenovat jednoho člena [jejího] představenstva... a dva členy její dozorčí rady. Coats obě tato práva vykonávala až do roku 1994.“

- 69 Oběžník Coats Patons ze dne 20. ledna 1977 (dále jen „oběžník z roku 1977“) potvrzuje, že Coats získala podíl 24,9 % na základním kapitálu William Prym a jmenovala člena jejího představenstva (pana J. G.) a dva členy její dozorčí rady (pány B. a W. H.).
- 70 Prohlášení pana A. P. podporují, doplňují a potvrzují obsah dohody ze dne 15. ledna 1977 (dále jen „dohoda z roku 1977“). Pokud jde o důkazní hodnotu těchto prohlášení zpochybňovanou žalobkyní, je třeba připomenout, že ačkoli je namístě určitá nedůvěra ve vztahu k dobrovolným výpovědím hlavních účastníků protiprávního kartelu, jelikož tito účastníci by mohli zmenšovat význam svého příspěví k protiprávnímu jednání a zvyšovat význam takového příspěví ostatních účastníků, nic to nemění na tom, že argument žalobkyně neodpovídá logice, která je vlastní postupu podle sdělení o spolupráci

z roku 1996 a 2002. Požadování výhody z uplatnění těchto oznámení za účelem dosažení snížení výše pokuty totiž nutně nevede k podnětu předložit zkreslené důkazy ohledně ostatních účastníků dané kartelové dohody. Jakákoliv snaha uvést Komisi v omyl by totiž mohla zpochybnit upřímnost a úplnost spolupráce žadatele, a tím ohrozit možnost, že získá úplnou výhodu z příslušného sdělení o spolupráci (viz body 47 a 48 výše). Kromě toho z bodu 246 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud jde o žádosti skupiny Prym o výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002, Komise postupovala s určitou opatrností, protože se snažila o podpoření tohoto prohlášení jinými důkazy. Na rozdíl od toho, co skupina Prym uváděla v uvedených žádostech, tak Komise jako datum ukončení protiprávního jednání neshledala rok 2004, nýbrž schůzku ze dne 15. července 1998.

- 71 Prohlášení učiněné panem M. F. pod přísahou dne 11. května 2006 však pod hlavičkou „Dohoda z roku 1977 a vztahy mezi Coats a [William] Prym od 70. do 90. let“ uvádí bod 5, znějící takto:

„5 Ačkoli jsem nikdy neviděl dohodu z roku 1977 před [doplňujícím oznámením námitek], rozumím důvodům, ze kterých společnosti Coats a [William] Prym mohly uzavřít takovou dohodu v roce 1977. V lednu 1977 Coats získala podíl 24,9 % na základním kapitálu [William] Prym a dohoda by byla ve shodě s tím, co bych popsal jako „velký projekt“ [pánů] B. a [...] E. F., kteří tehdy zastávali funkci generálního ředitele J & P Coats Ltd (divize Coats Patons plc, která měla na starosti odvětví nití) a jednatele [William] Prym. Když vycházím z jejich schůzky v roce 1975, z nabytí podílu Coats na základním kapitálu [William] Prym a ze společných podniků vzniklých v 70. a 80. letech, řekl bych, že [pánové] B. a [...] E. F. plánovali od poloviny 70. let velmi úzkou spolupráci mezi Coats a [William] Prym, pokud jde o kombinaci marketingu a distribuce. Nemyslím si však, že by chtěli provést rozdělení trhů mezi dvě společnosti dohodou. V 70. letech bylo prosazení se Coats v odvětví kovové a plastové galanterie (jinak než získáním podílu na základním kapitálu [William] Prym) nebo prosazení se [William] Prym v odvětví nití vysoce nepravděpodobné. Závazek Coats nevstoupit do odvětví kovové a plastové galanterie a závazek [William] Prym nevstoupit do odvětví nití by proto neměl žádnou hodnotu.“

- 72 Z toho vyplývá, že pan M. F. uznává, že i když nevěděl o existenci takové dohody, dobře chápal důvody, ze kterých k ní oba podniky mohly dospět (poté, co Coats získala podíl 24,9 % na základním kapitálu William Prym). Naproti tomu podle M. F. neměly úmysl rozdělit si dotčené trhy.

- 73 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise tvrdila v bodě 223 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že má k dispozici jiné důkazy potvrzující obsah dokumentu poskytnutého skupinou Prym, totiž výňatek z projevu pana D. P. ze dne 9. listopadu 1988 (viz body 87 až 89 níže), poznámku vyhotovenou panem A. ze dne 12. prosince 1991 (viz body 90 až 94 níže) a zápis ze schůzky s Coats Patons ze dne 11. února 1993 (viz body 95 až 100 níže). Tyto důkazy budou zkoumány níže.

- 74 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, podle kterého vyplývá z pojmu plné spolupráce implicitně a ze sdělení o spolupráci z roku 2002 výslovně, že Komise měla požádat společnost William Prym, aby předložila důkazy pocházející od bývalých zaměstnanců k tomu, aby si mohla nárokovat výhody vyplývající z uvedeného sdělení, je třeba uvést, že z uvedeného sdělení vůbec nevyplývá, že by William Prym měla povinnost poskytnout prohlášení bývalých zaměstnanců k tomu, aby jí byla snížena částka pokuty. Tuto výtku tedy nelze přijmout.

– K dopisu ze dne 12. dubna 1977 (bod 224 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

- 75 Podle žalobkyně Komise nesprávně vyložila dopis ze dne 12. dubna 1977 od pana S. (marketingový ředitel Coats) určený Needles Industries Ltd (dále jen „NIL“) tím, že odkázala na dohodu o rozdělení trhů, ačkoli pozorné čtení údajně ukazuje, že se tento dopis týkal dohod o výlučné distribuci v Evropě, jakož i nabytí strategického podílu Coats na základním kapitálu William Prym. Tento dopis by měl být vykládán v kontextu různých projektů v oblasti distribuce iniciovaných na schůzce dne 16. a 17. listopadu 1975. Tyto projekty jsou údajně uvedeny v návrhu dopisu určeném vedoucím pracovníkům z ledna 1976.

76 Bod 224 odůvodnění napadeného rozhodnutí zní takto:

„Již v dubnu 1977 v dopise ze dne 10. dubna 1977 určeném NIL, Coats jasně odkazuje na dohodu Coats-[William] Prym a na výbor pro uvádění na trh NIL-[William] Prym, který dbá na to, aby „transakce byly prováděné v duchu a podle znění dohody Coats-[William] Prym“. Rovněž se tam uvádělo, že „podstatná zásada, na kterou [NIL] m[ěla] dbát, [byla], že Prym m[ěla] být považována za [partnera] a nikoli za přátelského konkurenta... V případě zásadního nesouhlasu nebo [pokud jde] o jakoukoli nejistotu týkající se uplatňování dohody Coats-[William] Prym na konkrétní trhy nebo zvláštní problémy, [měla NIL] vždy konzultovat příslušného správce trhu v Glasgow [Coats]“.

77 Úvodem je třeba konstatovat, že ve skutečnosti jedná o dopis ze dne 12. dubna 1977.

78 Žalobkyně uvádí dopis z ledna 1976, jakož i oběžník z roku 1977 k prokázání toho, že důkazy obsažené ve spise Komise rovněž svědčí o existenci spolupráce, která není protiprávní, a to k popření hodnoty jiných důkazů prokazujících existenci protiprávní spolupráce.

79 Z dopisu z ledna 1976 však kromě existence spolupráce, která není protiprávní, vyplývá i potřeba v zásadě respektovat na trzích, na kterých již existuje hospodářská soutěž s NIL, dříve získané tržní postavení. V tomto ohledu obsahuje tuto pasáž:

„Na trzích, kde již existuje hospodářská soutěž s NIL, došlo k dohodě, takže v zásadě budou současné postavení na trhu respektována. V případě zipů [William] Prym konkuruje Opti/LF pouze na některých evropských trzích a konaly se diskuse s Opti/LF s cílem prokázat, že sdružení s [William] Prym není neslučitelné s našimi současnými globálními závazky.“

80 Ostatně, pokud jde o dopis ze dne 12. dubna 1977, žalobkyně neuvádí, proč bylo panu S. zabráněno „otevřeně odkazovat na dohodu o rozdělení trhu v dopise [...] určeném [NIL]“.

– K dohodě Hugenoet (body 225 a 226 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

81 Žalobkyně se domnívá, že Komise nepředložila žádný důkaz, který by mohl potvrdit existenci dohody nazývané „dohoda Hugenoet“, kromě prohlášení pana A. P., a že nezohlednila důkazy, které protirečí existenci takové dohody, například skutečnost, že William Prym pokračovala ve své činnosti výrobce zipů. Jediným argumentem Komise na podporu existence dohody Hugenoet je to, že William Prym zadávala své zásobování tkanými pásy se zapínacími zuby subdodavateli Opti. Žalobkyně však tvrdí, že William Prym nadále pokračovala ve výrobě zipů a zadání subdodavateli bylo odůvodněno pouze náklady a neznamenalo stažení se z odvětví zipů (v tomto ohledu viz její odpověď na doplňující oznámení námitek).

82 Žalobkyně se domnívá, že zrušení závěru, ke kterému dospěla Komise má značný význam vzhledem k závažnosti a době trvání každého tvrzeného protiprávního jednání. Vyplývá z něho totiž, že i v případě pohledu na věc, který by byl nejbližší postoj Komise, existovalo období jedenácti a půl roku [od dopisu Coats určeného NIL ze dne 12. dubna 1977 až do Beiratu (dozorčí rady) William Prym ze dne 9. listopadu 1988], pro které neexistuje důkaz, že bylo v tvrzeném protiprávním jednání pokračováno.

83 Body 225 a 226 odůvodnění napadeného rozhodnutí znějí takto:

„(225) Podle společnosti [William] Prym se na počátku 80. let [ona sama], Coats a Opti, nezávislý výrobce kovové a plastové galanterie až do roku 1988, spojily v rámci toho, co bylo nazýváno dohoda Hugenoet. [William] Prym k tomu napsala: „To znamenalo, že každému podniku tohoto triumvirátu bylo zakázáno, aby vyráběl a uváděl na trh výrobky, které vyráběly a uváděly na trh ostatní dva. Takto tedy Opti předala [William] Prym své oddělení balení

a uvádění kovové a plastové galanterie na trh v Nizozemsku [...] Druhým výsledkem bylo, že [William] Prym oznámila svůj úmysl stáhnout se z trhu zipů. Nejprve skončila se sériovou výrobou zipů na počátku 80. let, a poté po dobu mnoha let své zásobování svěřila Opti v rámci dodavatelské smlouvy“. Skupina Prym (na základě dohody nazvané ze strany [William] Prym „dohoda o dodávání ozubených pásů na zipy“) zanechala na počátku 80. let výroby hlavní složky zipů a stala se malým hráčem na tomto trhu až do 1. července 1998 (byla přítomna hlavně na německém trhu), což je den, kdy Prym Fashion získala padesátiprocentní podíl na činnostech společnosti Bonduel Sarl v oblasti zipů, aby ji sloučila s omezenou činností Prym Fashion v této oblasti, v rámci společného podniku nazvaného Bonduel-Prym a přejmenovaného na Éclair Prym poté, co v něm Prym Fashion v roce 2001 získala stoprocentní podíl.

(226) Podle Coats jsou tvrzení [William] Prym týkající se dohody Hugenpoet neurčitá a nesoudržná. [William] Prym uznala, že neexistuje žádná písemná stopa o dohodě Hugenpoet. Coats však nepochybně je to, že [William] Prym zanechala výroby ozubených pásů na zipy, k čemuž došlo podle sdělení [William] Prym v souladu s dohodou [...] Hugenpoet a představovalo to první fázi jejího postupného opuštění odvětví výroby zipů. Ať již tomu je jakkoli, Komise uznala, že existence dohody Hugenpoet nebyla potvrzena žádným písemným důkazem. Domnívá se však, že tyto události, jak byly popsány ze strany [William] Prym, ukazují, jak se vyvíjela situace na trhu s galanterním zbožím a jak se Coats a [William] Prym snažily přizpůsobit svou dohodu o rozdělení trhů v závislosti na tomto vývoji. Souběžně s tímto všeobecným rozdělením trhu s galanterním zbožím byly zipy jedinou oblastí, ve které docházelo k překrývání jejich činností (pokud se nezohlední odvětví jehel). Žádný z podniků nebyl hlavním hráčem na týchž zeměpisných trzích. Skupina Prym vyráběla a distribuovala zipy v podstatě v Německu a v Rakousku a pouze malé objemy na sousedních trzích. Ačkoli Coats prodávala v Rakousku své zipy spolu s Prym, v Německu nikdy nevyráběla ani neprodávala zipy před získáním společnosti Opti.“

84 Z bodu 226 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise uznala, že tvrzení uvedené v žádostech skupiny Prym o výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002 ohledně existence dohody Hugenpoet není potvrzeno žádným písemným důkazem. Tato událost však podle Komise ukazuje, jaký byl vývoj situace na trhu a vztah mezi dotčenými podniky. V době dohody z roku 1977 bylo jejich prioritou oddělení jejich hlavních trhů, tedy kovová a plastová galanterie pro William Prym a nitě pro Coats, zatímco segment zipů představoval jednu z dvou oblastí, ve kterých existovalo překrývání mezi jejich činnostmi.

85 Argument žalobkyně, podle kterého William Prym nadále vyráběla zipy – zadávání jejího zásobování tkanými pásy se zapínacími zuby subdodavateli bylo odůvodněno pouze otázkou nákladů a nebylo součástí stažení se z odvětví zipů – by mohl být zčásti potvrzen smlouvou o zásobování uzavřenou mezi Opti a William Prym, což je smlouva, jejíž platnost skončila dne 31. března 1999. Naproti tomu kromě tvrzení žalobkyně o pokračování činnosti William Prym ve výrobě zipů je třeba konstatovat, že spis neobsahuje důkazy umožňující potvrdit zachování této činnosti.

86 Pokud jde o důkazní hodnotu prohlášení skupiny Prym, Komise sama připustila, že tato prohlášení nelze použít jako dostatečný důkaz o dohodě o rozdělení trhů uzavřené v 70. letech. Tvrdí však, že i při nezohlednění dohody Hugenpoet, nelze existenci dohody o rozdělení trhů ze 70. let popřít. Dodává, že existence dohody Hugenpoet je rovněž dobře myslitelná vzhledem ke kritice, která se vznesla vůči skupině Prym ohledně jejího získání společnosti Opti. I když totiž existence dohody nebyla potvrzena důkazy datovanými z doby protiprávního jednání, prohlášení skupiny Prym v této souvislosti odpovídá období (80. léta), ohledně něhož se Komise domnívá, že má dostatek důkazů prokazujících protiprávní jednání. Navíc vzhledem ke skutečnosti, že se prohlášení skupiny Prym ukázalo důvěryhodným v jiných bodech a směřovalo proti jejím vlastním zájmům, není důvod pochybovat o jeho důvěryhodnosti, ani pokud jde o existenci této dohody.

– O setkání dozorčí rady „Beirat“ ze dne 9. listopadu 1988 (body 227 až 230 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

- 87 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise nesprávně vyložila zápis ze setkání Beirat společnosti William Prym ze dne 9. listopadu 1988 tak, že odkazuje na dohodu z roku 1977. Podle žalobkyně šlo pravděpodobně o narážku na zprávu podanou na žádost William Prym (viz body 227 a 230 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žádný důvěryhodný důkaz o existenci dohody Huguenpoet nebyl předložen. Podle žalobkyně tudíž existuje mezera více než jedenáct let v údajném nepřetržitém uplatňování dohody z roku 1977.
- 88 V projednávané věci se jedná o projev pana D. P. ze dne 9. listopadu 1988 před Beirat společnosti William Prym, krátce poté, co Coats získala výrobce zipů Opti.
- 89 Z tohoto projevu skutečně vyplývá, že pan D. P. vytýká panu B., předsedovi představenstva společnosti Coats a členu Beirat společnosti William Prym, že nedodržel povinnosti Coats vůči William Prym tím, že Coats koupila Opti, aniž to konzultovala s William Prym, a to v rozporu se zájmy William Prym, jak byly písemně stanoveny.

– K poznámce William Prym ze dne 12. prosince 1991 (bod 231 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

- 90 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise nezohlednila poznámku William Prym ze dne 12. prosince 1991, ze které vyplývalo, že obsah dohody z roku 1977 mohl být znám pouze těmto dvěma osobám a že následně po smrti jedné z nich a odchodu do důchodu druhé osoby (páni B. a E. F.), uvedená dohoda nebyla odevzdána generálnímu ředitelství William Prym. Žalobkyně tvrdí, že odkaz učiněný v této poznámce na dohodu uzavřenou v roce 1975 ve skutečnosti odpovídá schůzce ze dne 16. a 17. listopadu 1975, která se konala ve Stolberg. Žalobkyně poznamenává, že se Komise dopustila téhož nesprávného výkladu legitimního závazku nekonkurence ve věci, ve které bylo vydáno rozhodnutí C(2004) 4221 final ze dne 26. října 2004 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES (věc COMP/F-1/38.338 – PO/jehly). V této věci byla Coats jakožto výlučný kupující od společnosti Entaco chráněna povinností uloženou Entaco nekonkurovat jí v jejích hlavních oblastech prodeje. Komise se domnívala, že se v uvedeném případě jednalo o rozdělení trhů, ale v rozsudku Coats, bod 35 výše, Tribunál tento závěr odmítl a měl za to, že šlo o legitimní ochranné opatření. Žalobkyně odkazuje zejména na bod 150 uvedeného rozsudku.
- 91 Bod 231 odůvodnění napadeného rozhodnutí zní takto:

„Coats cituje poznámku ze dne 12. prosince 1991, která se nachází ve spise Komise. Tvrdí, že poznámku pravděpodobně vypracoval pan A. z [William] Prym, protože v horním rohu poznámky jsou uvedeny iniciály „vA“. První odstavec dokumentu odkazuje výslovně na jednání z roku 1975 týkající se dohody o distribuci a rozdělení zeměpisných oblastí mezi [William] Prym a Coats. Vyjednávači byli pan B. (ze strany Coats) a pan E. F. (ze strany [William] Prym). Coats cituje tento dokument pro potvrzení svého argumentu, podle kterého text dohody z roku 1977, ačkoli byl dohodnut, zůstal pouze v rukou vyjednávačů, teda pánů B. a E. F. Tento důkaz jasně ukazuje existenci dohody o rozdělení trhu, která stanovila rozdělení trhů mezi [William] Prym a Coats. Tím, že Coats přitáhla pozornost Komise pouze k tomuto důkazu, odporuje svým předcházejícím argumentům, jelikož tvrdila, že taková dohoda neexistovala. Navíc skutečnost, že v roce 1991 byl její text dostupný pouze pro pány B. a E. F., nutně neznamená, že jejich následovníci o její existenci nevěděli. Poznámka ze dne 12. prosince 1991 jasně uvádí dohodu o rozdělení trhů, jejíž existence nebyla důvěrná. Již v roce 1991 tedy další osoby věděly o existenci takové dohody. Ať již tomu je jakkoli, dokumenty zkoumané v bodech 232 až 234, 237, 239, 240 a 242 odůvodnění dokazují, že vztah mezi [William] Prym a Coats se nadále týkal rozdělení trhů, a to i potom, co pan B. a pan E. F. odešli z vedení obou podniků.“

- 92 Ze znění poznámky ze dne 12. prosince 1991 vyplývá, že dohoda o rozdělení trhů byla uzavřena v roce 1975 po jednáních vedených pány B. a E. F., jak podmínka prohloubené spolupráce. Mimoto podle autora této poznámky byl výsledek těchto jednání přepsán do důvěrného dokumentu, který byl dostupný pouze samotným vyjednávačům. Konečně v druhém odstavci uvedené poznámky pan A. uvedl, že podle něho bylo hlavním prvkem dohody prohlášení, kterým se William Prym zavázala, že nebude obchodně činná, ať již přímo nebo nepřímo, v oblasti šicích nití a nití na vyšívání, zatímco Coats se zavázala, nehledě k již tolerované výjimce týkající se NIL a společnosti Linhas Corrente Ltda Brasil, nevyvíjet přímo nebo nepřímo obchodní činnost v oblasti kovové a plastové galanterie.
- 93 V důsledku toho nelze argument žalobkyně, podle kterého obsah dohody z roku 1977 mohl být znám pouze dvěma osobám a následně po smrti jedné z nich a odchodu do důchodu druhé osoby, nebyla tato dohoda odevzdána generálnímu ředitelství William Prym, přijmout, jelikož je prokázáno, že přinejmenším dne 12. prosince 1991 byl autor poznámky informován o existenci a obsahu takové dohody.
- 94 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého tato poznámka odkazuje na dohodu uzavřenou v roce 1975, která ve skutečnosti odpovídá schůzce ze dne 16. a 17. listopadu 1975 konané v Stolberg, je třeba jednoduše uvést, že skutečnost, že dohoda mohla být uzavřena ústně v roce 1975 a mohla být potvrzena v zápise z této schůzky, nevyklučuje, že tato dohoda byla následně vyhotovena písemně v roce 1977 (viz rovněž bod 67 výše).

– Ke schůzce ze dne 11. února 1993 (bod 232 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

- 95 Žalobkyně je názoru, že se Komise nesprávně domnívala, že prohlášení pana J. G., zastupujícího společnost William Prym, ze dne 11. února 1993, odkazovalo na dohodu o rozdělení trhů, ačkoli Tribunál rozhodl, že se toto prohlášení netýkalo Coats a že Komise neprokázala „protisoutěžní povahu schůzky“, a tím spíše neprokázala, že prohlášení odkazuje na dohodu z roku 1977 (rozsudek Coats, bod 35 výše, bod 91).
- 96 Komise na jednání zdůraznila, že Tribunál v bodě 91 rozsudku Coats, bod 35 výše, zkoumal dotčenou schůzku izolovaně, jelikož v dané době neměl k dispozici celou řadu informací, které má Tribunál dnes, což Tribunál v uvedeném rozsudku vedlo k závěru, že schůzka neměla protisoutěžní cíl.
- 97 Z argumentu žalobkyně vyplývá, že nezpochybňuje ani to, že se schůzka konala, ani svou přítomnost na ní. Naproti tomu žalobkyně tvrdí, zaprvé že Komise právně dostačujícím způsobem neprokázala protisoutěžní povahu této schůzky a zadruhé zpochybňuje výklad, který Komise podala k prohlášení pana J. G.
- 98 Pokud jde o prvně uvedené tvrzení, je třeba uvést, že z bodu 11 zápisu ze schůzky konané dne 11. února 1993 vyplývá, že pan J. G. učinil nářek na původ vztahů mezi Coats a William Prym, přičemž William Prym byla považována za odpovědnou za kovovou a plastovou galanterii. Podle něho měla Coats morální povinnost vyřešit situaci týkající se tehdy NIL, aby mohl být konečně realizován původní projekt, na jehož základě Coats měla kontrolovat výrobu textilní galanterie a William Prym měly být nechány dodávky kovové a plastové galanterie.
- 99 Pokud jde o bod 91 rozsudku Coats, bod 35 výše, je třeba připomenout, že v něm Tribunál zkoumal dohody v odvětví jehel, uzavřené mezi William Prym a Entaco, které Coats přímo nepodepsala. Entaco a William Prym podepsaly rámcovou dohodu, která vstoupila v platnost dne 10. září 1994. Tato dohoda byla stranami uzavřena za účelem koupě obchodního úseku balení a finalizace výrobků NIL (původně vlastněné ze strany Coats Holdings) a nabyta účinnosti ke dni této koupě. Tribunál v uvedeném případě dospěl k závěru, že protisoutěžní povaha schůzky ze dne 11. února 1993 nebyla prokázána mimo jakoukoliv pochybnost, zejména z důvodu, že věta, podle které „Coats měla morální povinnost dát do pořádku současnou situaci [NIL]“, byla dost neurčitá v rámci prodeje obchodního úseku a nezbytně neodkazovala na rozdělení trhu, jelikož mohla rovněž znamenat, že Coats měla přijmout předcházející nabídku William Prym a neprodat NIL společnosti Entaco. Tribunál v uvedeném rozsudku rovněž upřesnil, že zbytek zápisu nebyl relevantní.

100 Pokud jde o druhé tvrzení, je třeba připomenout, že z prohlášení pana J. G., uvedeného v zápise z dotčené schůzky, ve spojení se zněním dohody z roku 1977 (viz bod 65 výše) vyplývá, že podle posledně uvedené dohody byla každá strana nadále povinna nezabírat místo na trzích druhé strany. To je ostatně důvod, ze kterého Komise poukázala na tuto poznámku (viz bod 232 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

– K postoupení podílu Coats na základním kapitálu William Prym (body 233 až 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

101 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise nezohlednila to, že dohoda o spolupráci z roku 1995 a rámcová dohoda ze září 1997 (dále jen „rámcová dohoda z roku 1997“) způsobily značnou přeměnu ve vztazích mezi Coats a William Prym a že by byly nadbytečné, kdyby dohoda z roku 1977 měla přednost.

102 Zaprvé se žalobkyně domnívá, že se obchodní vztahy mezi Coats a William Prym radikálně změnily od doby, kdy Coats postoupila svůj podíl na základním kapitálu William Prym koncem roku 1994. Zadruhé, pokud jde o schůzku ze dne 11. června 1996 (viz bod 233 odůvodnění napadeného rozhodnutí), žalobkyně tvrdí, že se tato schůzka týkala pouze spolupráce v oblasti distribuce. Konkrétně odkazuje na logický následek toho, že získala postavení výlučného distributora, totiž povinnost nevyrábět ani nedistribuovat konkurenční výrobky. Zatřetí, pokud jde o teorii Komise, rozvinutou v bodech 234 a 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které rámcová dohoda z roku 1997 potvrzuje, že „Coats a [William] Prym nadále jednaly v duchu rozdělení trhů s nesoutěžními strategiemi“, žalobkyně uvádí, že Komise nepřinesla ani nejmenší důkaz o příčinné souvislosti mezi uvedenou rámcovou dohodou a dohodou z roku 1977. Žalobkyně dospěla k závěru, že všechno, co mohlo existovat v minulosti, bylo nahrazeno omezenou dohodou o spolupráci v oblasti distribuce na trzích určených jednotlivcům.

103 Bod 233 odůvodnění napadeného rozhodnutí zní takto:

„V prosinci 1994 Coats prodala rodině Prym svou účast na základním kapitálu William Prym; tento prodej nabyl účinnosti dne 31. prosince 1994. Podle [žádostí skupiny Prym, aby se na ni vztahovaly výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002], byla pravidla spolupráce mezi Coats a [William] Prym na evropském trhu stanovena v únoru 1995 a obě strany se dohodly, že je v jejich zájmu ji prodloužit. Skupina Prym však neposkytla další informace o přesných podrobnostech této spolupráce. [William] Prym a Coats se setkaly dne 11. června 1996 v Stolberg [...]. Pan D. G. z Coats při této příležitosti prohlásil:

„Distribuční strategie [společnosti] Coats Craft v Evropě spočívala ve spolupráci v maximální možné míře s velkými dodavateli značkových výrobků, jako je [William] Prym, a v nezavádění svých vlastních značek. Pokud se zavede partnerský systém, pak Coats stáhne své vlastní značky.“

104 Komise se odvolává na bod 234 odůvodnění napadeného rozhodnutí k prokázání toho, že po roce 1995, poté co Coats prodala svou účast na základním kapitálu William Prym, jednaly oba podniky nadále v duchu rozdělení trhů s nesoutěžními strategiemi. Toto konstatování potvrzuje skupina Prym.

105 Podle bodu 9 žádosti skupiny Prym, aby se na ni vztahovaly výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 2002:

„[William] Prym chtěla prostřednictvím této dohody zajistit, aby její výrobky byly uváděny na trh obchodními kanály Coats. Rámcová dohoda upravuje spolupráci jak v průmyslovém, tak i obchodním odvětví. Co se týče Coats, ta se zajímala o prodej jiných výrobků prostřednictvím jejího nákladného systému uvádění na trh. Zvláště se zajímala o již známé zavedené značkové výrobky [William] Prym.“

106 Žalobkyně tvrdí, že tato dohoda byla řádně podepsána dne 3. září 1997 a že vytvořila široký rámec pro společnou distribuci galanterie určené pro spotřebitelský trh (viz bod 235 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně uvádí, že by bylo obtížné najít důvody, ze kterých byla rámcová dohoda z roku

1997 potřebná, kdyby se nadále uplatňovala dohoda z roku 1977, jelikož tato posledně uvedená dohoda „stanovila zásadu, že žádná z obou stran nebude distribuovat výrobky, které by konkurovaly druhé straně“ (viz odpověď žalobkyně na doplňující oznámení námitek).

107 Bod 5 rámcové dohody z roku 1997 zní takto:

„Dohoda se týká kovové a plastové galanterie a elastických výrobků, ať již jsou vyrobeny nebo subdodávány, zabalené a označené značkou [společnosti] Prym Consumer, jakož i nití a souvisejících doplňkových projektů, ať již jsou tyto výrobky vyrobeny nebo subdodávány, zabalené a označené značkou Coats, a případně dalších výrobků pro přesně vymezené trhy.“

108 V tomto ohledu je v první řadě třeba připomenout, že podle Komise poznámka týkající se schůzky ze dne 11. června 1996 a podepsání rámcové dohody z roku 1997 nejsou samy o sobě důkazem o existenci kartelové dohody, ale nevyplývá z nich ani to, že z ní Coats vystoupila.

109 V druhé řadě Komise v bodě 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že dohoda z roku 1977 stanovila, zaprvé že Coats a Prym Consumer uzavřou smlouvy o výlučné dodávce a distribuci pro jejich příslušné výrobky, teda kovovou a plastovou galanterii vyráběnou Prym Consumer a ostatní galanterii vyráběnou Coats, a zadruhé že rámcová dohoda stanovila pravidla společné distribuce výrobků obou stran, ale bez toho, aby upravila výrobu nebo distribuci konkurenčních výrobků.

110 Je však třeba uvést, že druhé konstatování je nesprávné, protože z bodu 5 rámcové dohody citované v bodě 107 výše vyplývá, že se tato dohoda týká rovněž výlučné distribuce konkurenčních výrobků (kovová a plastová galanterie vyráběná William Prym a nitě a ostatní doplňkové výrobky vyráběné Coats), jakož i jiných zvláštních výrobků.

111 Komise však správně uvádí, že od původní dohody o rozdělení trhu z roku 1977 uplynulo 20 let a že nová dohoda byla uzavřena po změně obchodního vztahu mezi těmito dvěma podniky poté, co Coats postoupila svůj podíl na základním kapitálu William Prym.

– K získání Bonduel ze strany společnosti William Prym a ke schůzce ze dne 15. července 1998 (body 237 až 245 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

112 Žalobkyně má za to, že se Komise nesprávně domnívala, že zápisy ze schůzky ze dne 15. července 1998, která se konala v Stolberg, odkazují na dohodu z roku 1977. Podle žalobkyně pouze uvádějí dohodu o dodávání tkaných pásů se zapínacími zuby uzavřenou mezi společnostmi William Prym a Opti (viz bod 81 výše), jakož i rámcovou dohodu z roku 1997.

113 Na jednání žalobkyně připomněla, že sama Komise připustila v průběhu tohoto řízení, že žádná z poznámek týkajících se této schůzky neprokazuje existenci kartelové dohody. Důkazy uváděné Komisí ohledně období po roce 1995 jsou tedy založeny na poznámkách z jediné schůzky, a to schůzky ze dne 15. července 1998.

114 Podle žalobkyně jsou rukou psané poznámky, které předložila, mnohem podrobnější než poznámka psaná na stroji týkající se téže schůzky a na rozdíl od této posledně uvedené poznámky byly napsány v době uvedené schůzky. Pokud jde o důvěryhodnost poznámky, žalobkyně zdůrazňuje, že jde o poznámku pana A. P., která doslova nepřepisuje výroky pana M. F. Ostatně ten ve svém druhém prohlášení pod přísahou poskytl ke svým vyjádřením vysvětlení, které je plně možné a legitimní.

115 Z bodů 237 až 245 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise vycházela zaprvé ze zápisů ze schůzky ze dne 15. července 1998 a zadruhé z žádostí skupiny Prym o výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002.

- 116 Poznámka psaná na stroji ze dne 7. listopadu 2001, podepsaná panem A. P. a týkající se setkání s panem M. F., ke kterému došlo dne 15. července 1998, zní takto:

„MF hovořil obecně o věci Bonduel Prym. Vyjádřil své zklamání z toho, že mu byla informace sdělena se zpožděním. Konkrétně se jeho kritika týkala toho, že AP s Coats Opti neprojednal problémy týkající se zipů na obecných schůzkách a že jsme nevěděli, že dohoda již neplatí.“

[...]

Nebyla zmíněna indicie, že [William] Prym rovněž nebyla zahrnuta do [jednání] v roce 1988 při získání Opti.

[...]

MF vznesl otázku, zda Prym počítá s možností, že by jednoho dne mohly subjekty v tomto průmyslovém odvětví jednat volně, takže by Coats mohla vstoupit na trh patentních knoflíků a [William] Prym na trh nití. Tato otázka vyžaduje jasnou a přesnou odpověď.“

- 117 Podle Komise to zaprvé dokazuje, že Coats na tuto akvizici reagovala tímž způsobem jak William Prym reagovala na akvizici Opti ze strany Coats v roce 1988 (viz bod 89 výše). Jejich reakce potvrzují existenci trvající kartelové dohody mezi dvěma podniky, založené dohodou z roku 1977 (viz bod 238 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zadruhé je z toho třeba vyvodit, že pan M. F. odkazoval na rozdělení trhů, jak bylo původně stanoveno v dohodě z roku 1977 (viz bod 243 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zatřetí z toho vyplývá, že původní rozdělení trhů mezi dva podniky (kovová a plastová galanterie na jedné straně a jiná galanterie na straně druhé) bylo těmito podniky nadále respektováno (viz bod 245 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 118 Zápis ze schůzky ze dne 15. července 1998, který zmiňuje skutečnost, že nemá existovat cenová hospodářská soutěž s Opti, toto konstatování potvrzuje. Navíc z téže pasáže tohoto zápisu vyplývá, že William Prym neměla zájem konkurovat Opti, především v případě cenové soutěže. William Prym tedy navrhla diskutovat o řešení týkajícím se zipů, jakož i o existujících dohodách. Kromě toho bylo uvedeno, že by se dotčené podniky měly pustit do strategického dialogu.

- 119 Bod 4 uvedeného zápisu zní takto:

„Diskutovalo se o zastřešovací dohodě mezi Coats a [William] Prym [...]

Obě strany vysvětlily, že musí nést vysoké náklady, pokud jde o realizaci této zastřešovací dohody, a to náklady na dokončení připravovaných dohod, na restrukturalizaci organizace a na zavedení nových struktur.“

- 120 Výše uvedené důkazy potvrzují konstatování Komise, podle kterého oba podniky začaly mít na trhu zipů problémy, pokud jde o tento společný výrobek, v návaznosti na řadu změn v jejich vztazích v té době. Vzdor skutečnosti, že byly konkurenty na trhu zipů, však nadále dodržovaly svůj morální závazek nekonkurence a výslovně prohlásily, že nemají zájem o cenovou hospodářskou soutěž na tomto trhu.

- 121 Pokud jde o prohlášení pana M. F. pod přísahou ze dne 24. dubna 2006, jde o prohlášení vypracované zástupcem žalobkyně, které má zmírnit její odpovědnost v rámci konstatovaného protiprávního jednání, a nemůže tedy snížit důkazní hodnotu dokumentů nalezených při šetřeních a vysvětlení poskytnutých k těmto dokumentům (rozsudek Lafarge v. Komise, bod 47 výše, bod 379).

- 122 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, podle kterého v dané době neposkytla žádné ujištění týkající se cenové hospodářské soutěže, je třeba konstatovat, že na druhé straně nepochybně, že skupina Prym jasné takové ujištění poskytla. Každopádně, i když zápis ze schůzky ze dne 15. července 1998 sám o sobě nestačí k dokázání protiprávního jednání, je jistě možné ho zohlednit jako důkaz v rámci souboru přesných a sbíhajících se indicií uvedeného v bodech 38 až 40 výše.

123 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého Komise sama v průběhu tohoto řízení připustila, že žádná z poznámek týkajících se schůzky ze dne 15. července 1998 neprokazuje existenci kartelové dohody, je třeba konstatovat, že Komise ve svých písemnostech pouze uvádí, že tyto dokumenty nejsou samy o sobě důkazem o existenci kartelové dohody, ale není v nich uvedeno ani to, že by se žalobkyně z této kartelové dohody stáhla.

– O důkazech ve prospěch žalobkyně

124 Žalobkyně tvrdí, že pokud jde o existenci dohody o rozdělení trhů, Komise nezohlednila některé důkazy, které byly ve prospěch žalobkyně:

— zaprvé zápis ze schůzky ze dne 1. srpna 1989 mezi Coats a William Prym;

— zadruhé zápis ze schůzky mezi pány J. G. (William Prym) a R. H. (Coats) ze dne 11. září 1989;

— zatřetí skutečnost, že pět ze šesti řídicích pracovníků Coats, pověřených řízením tohoto odvětví v průběhu posledního desetiletí učinilo prohlášení pod přísahou, ve kterých se tvrdilo, že nevěděli o dohodě z roku 1977, že o ní nebyli informováni a že se nikdy nejednali tak, jako by dohoda o rozdělení trhů tohoto typu existovala.

125 Co se týče prvního důkazu, je třeba uvést, že zápis ze schůzky ze dne 1. srpna 1989, vyhotovený panem R. H. z Coats, uvádí toto:

„[2] c) Divize „Evropský spotřebitel“ si jako jeden z cílů stanovila, „stát se hlavním evropským dodavatelem a distributorem plného sortimentu všech výrobků patřících do kategorie řemeslné výroby“ – což zahrnuje šicí nitě a nitě pro řemeslné použití, zapínadla, kovovou a plastovou galanterii, textilní galanterii, šicí potřeby atd.

d) Je žádoucí, aby to bylo učiněno spolu s [William] Prym, a nikoli proti [William] Prym [...]

e) EF uvedl, že strategie Coats – tedy ta, která je definována pod písmenem c) výše – není odlišná od strategie, která byla důvodem přijetí původního rozhodnutí z roku 1976 – tedy, že Coats má být výlučným distributorem [William] Prym na celém světě, což bude posilněno převzetím podílu 25 % ze strany Coats na základním kapitálu [William] Prym.

[...]

Schůzka skončila oboustrannou dohodou, pokud jde o to, že konkrétní aspekty [bilaterální] spolupráce [mezi skupinami] Coats a Prym budou zkoumány později, při dodržení určitých kritérií:

Měli bychom naše zkoumání omezit na Evropu.

Bude třeba, abychom zkoumali reciproční výlučnost – tedy to, že Coats je výlučným distributorem a prodává pouze výrobky [William] Prym v sortimentu kovové a plastové galanterie.

Musíme hledat řešení specifických „problémů“ –

NIL

Opti: [William] Prym – zipy

„Světové ceny“ proti německým nákladům, to znamená je Stolberg schůdným řešením jako základna výroby pro všechny výrobky z dlouhodobého hlediska?“

- 126 Podle žalobkyně z tohoto zápisu vyplývá, že kdyby platila dohoda z roku 1977, nebylo by vůbec třeba zkoumat možnost vytvořit reciproční výlučnost. Tento postup by představoval nadbytečné opakování, když již předtím bylo Coats zakázáno distribuovat kovovou a plastovou galanterii konkurující kovové a plastové galanterii [William] Prym.
- 127 Je třeba konstatovat, že v bodě 2 písm. e) zápisu ze schůzky ze dne 1. srpna 1989 pan E. F. připomíná, že se strategie navržená ze strany Coats pod písm. c) neliší od strategie, která odůvodnila původní rozhodnutí z roku 1976, totiž že se Coats stala výlučným celosvětovým distributorem William Prym a získala v tomto rámci podíl 25 % na základním kapitálu William Prym.
- 128 Účastníci schůzky ze dne 1. srpna 1989 se dohodli, že budou zkoumat zásadu reciproční výlučnosti – na jejímž základě by Coats byla výlučným distributorem a prodávala by v odvětví kovové a plastové galanterie pouze výrobky William Prym. Kromě toho bylo třeba vyřešit některé problémy, jako například situaci Opti/William Prym. V tomto ohledu je třeba připomenout, že se William Prym domnívala, že Coats tím, že získala Opti, nedodržela své závazky v této oblasti (viz bod 89 výše).
- 129 Skutečnost, že oba podniky měly deset let po dohodě o rozdělení trhů potřebu uzavřít novou dohodu, vůbec nevylučuje existenci původní dohody. Nová dohoda zvláště umožnila zohlednit vývoj, ke kterému došlo v průběhu tohoto desetiletí, a stranám umožnila hlouběji zkoumat otázku výlučné distribuce a vyřešit některé problémy, jako je akvizice Opti ze strany Coats.
- 130 Pokud jde o druhý důkaz, je třeba se domnívat, že bod 10, nazvaný „Spojené království“, v zápise ze schůzky ze dne 11. září 1989, prokazuje, zaprvé že žalobkyně už byla přítomná na anglickém trhu kovové a plastové galanterie a že zamýšlela vyvinout novou značku nazvanou „Stitchpoint“. Zadruhé Coats po získání společnosti Tootal měla v úmyslu získat další značku kovové a plastové galanterie ve Spojeném království. Otázka výroby zipů William Prym byla rovněž vznesena v rámci diskuse o NIL.
- 131 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že citace, na kterou odkazuje žalobkyně, se týká výlučné situace ve Spojeném království. Žalobkyně byla na tomto trhu přítomná již od 70. let, tedy v době uzavření původní dohody. Zavedení nové značky a získání společnosti Tootal proto nezměnilo vztah mezi oběma podniky ani jejich reciproční povinnosti. V důsledku toho skutečnost, že si Coats udržela a posílila své postavení na trhu ve Spojeném království, nemá v projednávané věci žádný dopad na existenci a fungování kartelové dohody.
- 132 Pokud jde o třetí důkaz, totiž prohlášení pěti ze šesti řídicích pracovníků Coats, je třeba připomenout, že ačkoli jde o prohlášení vypracovaná zástupci žalobkyně, která mají zmírnit její odpovědnost v rámci konstatovaného protiprávního jednání, nemůže je to samo o sobě zbavovat hodnoty spojené s takovými prohlášeními. Je však třeba uvést, že to ani nemůže snížit důkazní hodnotu dokumentů nalezených při šetřeních a vysvětlení poskytnutých k těmto dokumentům (rozsudek Lafarge v. Komise, bod 47 výše, bod 379).

– Závěr

- 133 Ve světle výše uvedených úvah je třeba dospět k závěru, že si dohoda z roku 1977 zachovala důkazní hodnotu nezbytnou k tomu, aby v rámci souboru přesných a navzájem se sbíhajících indicií, ze kterého vycházela Komise (viz body 38 až 40 výše), potvrdila některé z podstatných tvrzení nacházejících se v prohlášeních pana A. P., týkajících se existence dohody o rozdělení trhu s galanterním zbožím, čímž bylo skupině Coats bráněno ve vstupu na evropský trh „ostatních zapínadel“ a skupině Prym bráněno vstoupit na evropský trh nití. Toto konstatování je rovněž potvrzeno jinými souvisejícími důkazy, které byly zkoumány výše. V první řadě je třeba posoudit v jejich celku dokumenty nalezené v průběhu šetření, teda dopis ze dne 12. dubna 1977, zápis ze schůzky ze dne 11. února 1993, zápis ze schůzky ze dne 11. června 1996, rámcovou dohodu z roku 1997, poznámku pana A. P. napsanou na stroji ze dne 7. listopadu 2001 týkající se setkání s panem M.

F., ke kterému došlo dne 15. července 1998, jakož i zápis z schůzky ze dne 15. července 1998. V druhé řadě je třeba trvat na tom, že tyto dokumenty jsou rovněž podpořeny dokumenty doprovázejícími žádosti skupiny Prym, aby se na ni vztahovaly výhody vyplývající z oznámení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002, totiž kopií dohody z roku 1977, výtahem z projevu pana D. P. ze dne 9. listopadu 1988 a poznámkou napsanou panem A. ze dne 12. prosince 1991. Všechny tyto důkazy potvrzují, že úzký vztah, který spojil dotyčné podniky v období následujícím po dohodách z roku 1975 a z roku 1977, přetrvával a že čas od času byl tento vztah upraven jinými dohodami, mezi které patří dohoda o zásobování z roku 1990 a rámcová dohoda z roku 1997.

- 134 Co se týče otázky, zda tyto důkazy mohou či nemohou prokázat dobu trvání protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni, je třeba připomenout, že je obvyklé, že činnosti, se kterými jsou protisoutěžní praktiky a dohody spojeny, se odehrávají tajně, že setkání se konají tajně, nejčastěji ve třetí zemi, a že související dokumentace je omezena na minimum. I když Komise objeví písemnosti výslovně prokazující protiprávní kontakty mezi hospodářskými subjekty, jako jsou zápisy ze schůzky, jsou tyto obvykle útržkovité a rozptýlené, takže se často ukazuje jako nezbytné rekonstruovat některé podrobnosti dedukcí. Ve většině případů musí být existence protisoutěžního jednání nebo dohody vyvozena z určitého počtu shodujících se skutečností a nepřímých důkazů, které ve svém celku mohou představovat, pokud neexistuje jiné logické vysvětlení, důkaz o porušení pravidel hospodářské soutěže (viz bod 42 výše).
- 135 Z analýz uskutečněných v rámci tohoto žalobního důvodu vyplývá, že žalobkyně nepředložila důkazy, které by měly dostačující průkazní hodnotu, nebo přesvědčivé alternativní vysvětlení k vyvrácení listinných důkazů uvedených v napadeném rozhodnutí, ze kterých naopak vyplývá, že se podílela na bilaterální dohodě o rozdělení trhu se skupinou Prym.
- 136 Proto je třeba mít za to, že Komise v napadeném rozhodnutí právně dostačujícím způsobem prokázala účast žalobkyně na dotčeném protiprávním jednání, v souladu s pravidly připomenutými v bodech 38 až 51 výše, aniž se dopustila zjevně nesprávných posouzení, která jí jsou vytýkána v rámci této žaloby. První žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.
- 137 Dále Tribunál považuje za vhodné zkoumat třetí žalobní důvod založený na neexistenci důkazu o jediném a trvajícím protiprávním jednání, před zkoumáním druhého žalobního důvodu, vycházejícího z porušení čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003, jelikož doba trvání protiprávního jednání představuje jak integrální prvek protiprávního jednání, který je jako takový neoddělitelný od konstatování, že došlo k protiprávnímu jednání, tak jednu z podmínek upravujících promlčení stíhání trvajících protiprávního jednání (rozsudek *Peróxidos Orgánicos v. Komise*, bod 47 výše, bod 21).

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence důkazu o jediném a trvajícím protiprávním jednání

Argumenty účastníků řízení

- 138 Žalobkyně se domnívá, že se Komisi nepodařilo prokázat existenci protiprávního jednání trvajících od ledna 1975 do 15. července 1998, což by jí umožňovalo uložit pokutu odpovídající protiprávnímu jednání trvajícím 21 a půl roku. V bodech 339 a 347 odůvodnění napadeného rozhodnutí se Komise domnívala, že se jednalo o jedině protiprávní jednání trvajících od ledna 1977 do července 1998, přičemž tvrdila, že [bylo prokázáno] trvání dohody o rozdělení trhů „pomocí několika písemných důkazů shromážděných Komisí v průběhu šetření a v žádostech [skupiny Prym, aby se na ni vztahovaly výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002] a písemných důkazech poskytnutých [skupinou Prym]“.

- 139 Žalobkyně se domnívá, že zkoumání dotčeného důkazu prokazuje velké mezery v čase, které jsou příliš dlouhé k tomu, aby Komise mohla předložit důkaz o jediném a trvajícím protiprávním jednání. Ve skutečnosti totiž podle tvrzení žalobkyně uplynula doba 21 let mezi nepodepsaným dokumentem nejistého původu a velmi nejednoznačným dokumentem sepsaným touž osobou, která poskytla výpověď. Žádný důkaz údajně neumožňuje se domnívat, že dohoda z roku 1977 měla být uplatňována několik let, protože tato dohoda nijak neupravovala otázku odhadované doby trvání jejího provedení.
- 140 Pokud jde o dobu trvání a spojitost mezi sledem událostí a jediným a trvajícím protiprávním jednáním, Komise připomíná, že porušení článku 81 ES může vyplývat nejen z jediného úkonu, ale rovněž z řady úkonů nebo z trvajících jednání. Tento výklad podle ní nelze zpochybnit z důvodu, že jeden nebo více prvků z této řady úkonů nebo tohoto trvajících jednání může rovněž sám o sobě a nahlížen izolovaně představovat porušení tohoto ustanovení. Pokud se jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru“ z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek. Pokud jde o údajnou mezeru v důkazech o protiprávním jednání mezi lety 1978 a 1990, je Komise názoru, že má k dispozici dostatek listinných důkazů, které potvrzují, že skutečně došlo k rozdělení trhu mezi podniky od roku 1977.

Závěry Tribunálu

- 141 Nejprve je třeba připomenout, že se pojem „jediné protiprávní jednání“ vztahuje na situaci, ve které se několik podniků účastnilo protiprávního jednání, jež sestává z trvajících chování sledujícího jediný hospodářský cíl směřující k narušení hospodářské soutěže, nebo dále z individuálních protiprávních jednání vzájemně spojených stejným cílem (stejný účel všech prvků) a stejnými subjekty (totožnost dotyčných podniků, které jsou si vědomy, že se podílí na společném cíli) (rozsudek BPB v. Komise, bod 41 výše, bod 257).
- 142 Dále je třeba uvést, že porušení čl. 81 odst. 1 ES může vyplývat nejen z jediného úkonu, ale rovněž z řady úkonů nebo i z trvajících jednání. Tento výklad nelze zpochybnit z důvodu, že jeden nebo více prvků z této řady úkonů nebo tohoto trvajících jednání může rovněž sám o sobě a nahlížen izolovaně porušovat uvedené ustanovení. Pokud se jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru“ z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř vnitřního trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek (rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 42 výše, bod 258).
- 143 Kromě toho se podle ustálené judikatury pojem „jediné protiprávní jednání“ může vztahovat k právní kvalifikaci protisoutěžního jednání spočívajícího v existenci dohod, jednání ve vzájemné shodě a rozhodnutí sdružení podniků (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 67 výše, body 696 až 698; ze dne 20. března 2002, HFB a další v. Komise, T-9/99, Recueil, s. II-1487, bod 186, a ze dne 12. prosince 2007, BASF a UCB v. Komise, T-101/05 a T-111/05, Sb. rozh. s. II-4949, bod 159).
- 144 Je rovněž důležité upřesnit, že pojem „jediný cíl“ nelze vymezit obecným odkazem na narušení hospodářské soutěže na trhu dotčeném protiprávním jednáním, neboť ovlivnění hospodářské soutěže je, jako předmět či účinek, podstatným prvkem jakéhokoli chování spadajícího do působnosti čl. 81 odst. 1 ES. Existovalo by riziko, že taková definice pojmu „jediný cíl“ částečně zbaví pojem „jediné a trvající protiprávní jednání“ jeho smyslu v rozsahu, v jakém by měla za následek, že by několik chování týkajících se hospodářského odvětví zakázaných čl. 81 odst. 1 ES muselo být systematicky kvalifikováno jako prvky naplňující znaky jediného protiprávního jednání. Pro účely kvalifikace jednotlivých jednání jako jediného a trvajících protiprávního jednání je třeba ověřit, zda se doplňují v tom smyslu, že každé z nich mělo čelit jednomu nebo několika následkům běžné hospodářské soutěže, a prostřednictvím interakce tato jednání přispívala k uskutečnění souhrnu protisoutěžních účinků předvídaných jejich původci v rámci celkového plánu směřujícího k jedinému cíli. V tomto

ohledu je třeba zohlednit veškeré okolnosti, které mohou prokázat či zpochybnit uvedenou spojitost, jako je doba uplatňování, obsah (včetně použitých metod) a souvztažně cíl jednotlivých dotčených jednání (v tomto smyslu viz rozsudek BASF a UCB v. Komise, bod 143 výše, body 179 až 181).

- 145 Komise tedy může z objektivních důvodů zahájit různé postupy, konstatovat několik odlišných protiprávních jednání a uložit několik samostatných pokut (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 2005, Tokai Carbon a další v. Komise, nazvaný „Tokai II“, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 124).
- 146 Konečně je rovněž třeba poznamenat, že kvalifikace určitých protiprávních jednání jako jednání představujících jedno a totéž protiprávní jednání, nebo jako několik protiprávních jednání v zásadě ovlivňuje sankci, která může být uložena. Konstatování několika protiprávních jednání může totiž vést k uložení několika různých pokut, pokaždé v mezích stanovených čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 (rozsudek BASF a UCB v. Komise, bod 143 výše, bod 158).
- 147 Je tedy třeba určit, zda skutečnosti vytýkané žalobkyni jsou součástí celkového schématu určeného k narušení normálního fungování hospodářské soutěže na trhu s „ostatními zapínadly“ a zipy, a zda tudíž naplňují jediné a trvající protiprávní jednání, které představuje kartelová dohoda na těchto trzích.
- 148 V projednávané věci měla skutečnost, že Komise označila bilaterální spolupráci mezi skupinami Coats a Prym za jediné a trvající protiprávní jednání, za následek konstatování jediné kartelové dohody trvající přinejmenším od 15. ledna 1977 do 15. července 1998 (viz body 339 až 347 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Je tedy třeba zkoumat, zda se Komise vzhledem k judikatuře citované v bodech 141 až 146 výše dopustila nesprávného právního posouzení, když označila jednání vytýkaná žalobkyni za jediné a trvající protiprávní jednání na základě důkazů, které měla k dispozici (viz body 217 až 245 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a které byly z velké části zkoumány v rámci prvního žalobního důvodu.
- 149 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého zkoumání dotčených důkazů prokazuje velké mezery v čase, které jsou příliš dlouhé k tomu, aby bylo možno mít za to, že Komise předložila důkaz o jediném a trvajícím protiprávním jednání, je třeba připomenout, že skutečnost, že takový důkaz nebyl podán pro určitá vymezená období, nebrání tomu, aby bylo na protiprávní jednání nahlíženo jako na uskutečněné během globálního období širšího než tato vymezená období, jestliže takové zjištění spočívá na objektivních a shodujících se indiciích. V případě protiprávního jednání, které trvá několik let, nemá skutečnost, že se kartelová dohoda projevuje v různých obdobích, která mohou být od sebe oddělena delším či kratším časovým odstupem, dopad na existenci této kartelové dohody, pokud jednotlivé skutky, které jsou součástí tohoto protiprávního jednání, sledují jeden a tentýž cíl a jsou součástí jediného a trvajícího protiprávního jednání (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 2006, Technische Unie v. Komise, C-113/04 P, Sb. rozh. s. I-8831, bod 169).
- 150 Ačkoliv je tedy období oddělující dva projevy protiprávního jednání relevantním kritériem pro prokázání trvání protiprávního jednání, nic to nemění na skutečnosti, že otázka, zda uvedené období je, či není dostatečně dlouhé k tomu, aby představovalo přerušení protiprávního jednání, nemůže být zkoumána abstraktně. Naopak je třeba ji posoudit v kontextu fungování dotčené kartelové dohody (rozsudek Tribunálu ze dne 19. května 2010, IMI a další v. Komise, T-18/05, Sb. rozh. s. II-1769, bod 89).
- 151 V projednávané věci Tribunál v rámci zkoumání prvního žalobního důvodu konstatoval, že se dotčená dohoda týkala bilaterální spolupráce mezi skupinami Coats a Prym. Podle uvedené dohody se Coats zavázala „nevykonávat přímo nebo v rámci sdružení činnost výroby výrobků kovové a plastové galanterie [...] bez předchozího souhlasu [William] Prym“. [William] Prym se ze své strany zavázala „nevykonávat přímo nebo v rámci sdružení činnost výroby šicích nití a nití pro řemeslné použití atd. [...] bez předchozího souhlasu Coats“. V důsledku toho je třeba dospět k závěru, že se sporná dohoda týká rozdělení trhu mezi dva konkurenty.

- 152 Na rozdíl od dohody týkající se stanovení cen, v rámci které se strany musí pravidelně scházet, aby zohlednily vývoj trhu a mohly přizpůsobit své chování na tomto trhu během trvání dohody, musí být dohoda týkající se rozdělení trhu ze své definice dodržována jejími stranami již od jejího uzavření a může být čas od času přizpůsobena buď změnou existující dohody, nebo prostřednictvím jiných dohod.
- 153 V tomto kontextu je třeba připomenout, že Tribunál dospěl v bodě 133 výše k závěru, že důkazy shromážděné Komisí v průběhu šetření, důkazy obsažené v žádostech skupiny Prym, aby se na ni vztahovaly výhody vyplývající ze sdělení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002, jakož i písemné důkazy poskytnuté skupinou Prym potvrzují, že úzký vztah, který spojil dotyčné podniky v období následujícím po dohodách z roku 1975 a z roku 1977, přetrvával a že čas od času byl tento vztah upraven jinými dohodami, mezi které patří dohoda o zásobování z roku 1990 a rámcová dohoda z roku 1997.
- 154 Komise proto mohla legitimně dospět k závěru, že se strany dohodly na společném projektu, který omezil nebo mohl omezit jejich obchodní autonomii tím, že stanovil hrubé rysy jejich společného jednání na trhu (viz bod 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 155 Proto je třeba třetí žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003

Argumenty účastníků řízení

- 156 Žalobkyně se domnívá, že se Komisi nepodařilo prokázat pokračování v jakémkoli porušení po 19. září 1997, tedy deset let před přijetím napadeného rozhodnutí, a jakákoli pokuta je tedy podle čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003 promlčená. Nejenže důkaz ze dne 15. července 1998 ani zdaleka nespĺňuje požadavky vyžadované v dané oblasti, ale rovněž je vážně zpochybněn důkazy poskytnutými pod přísahou, zejména pány M. F. a K., kteří byli v dané době v Coats dotyčnými vedoucími pracovníky.
- 157 Komise odpovídá, že shromáždila dostatek důkazů k prokázání toho, že porušení pokračovalo přinejmenším do 15. července 1998. Kromě toho z judikatury Soudního dvora jasně vyplývá, že se článek 81 ES uplatní rovněž na dohody, jejichž platnost již skončila, ale jejichž účinky trvají i po jejich formálním skončení.

Závěry Tribunálu

- 158 Článek 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 stanoví promlčecí lhůtu pěti let pro protiprávní jednání takového typu, jaké je vytýkáno žalobkyni. Podle odstavce 2 druhé věty tohoto článku začíná v případech trvajících nebo opakovaných protiprávních jednání lhůta pro promlčení běžet dnem, kdy tato jednání byla ukončena. V souladu s čl. 25 odst. 3 první větou téhož nařízení každý úkon učiněný Komisí za účelem šetření nebo postupu souvisejícího s protiprávním jednáním promlčení přerušuje. Podle samotného znění čl. 25 odst. 4 uvedeného nařízení se přerušování promlčecí lhůty vztahuje na všechny podniky nebo sdružení podniků, které se podílejí na protiprávním jednání. Podle odstavce 5 téhož článku po každém přerušování začíná běžet promlčecí lhůta znovu. Avšak promlčení nastane nejpozději dnem, kdy uplynula doba rovnající se dvojnásobku promlčecí lhůty, aniž Komise uložila pokutu nebo penále.
- 159 Je třeba připomenout, že doba trvání protiprávního jednání představuje jak integrální prvek protiprávního jednání, který je jako takový neoddělitelný od konstatování, že došlo k protiprávnímu jednání, tak i jednu z podmínek upravujících promlčení stíhání trvajících protiprávního jednání (rozsudek *Peróxidos Orgánicos v. Komise*, bod 47 výše, bod 21). Dodržení těchto pravidel Komisí totiž vyžaduje, aby správně stanovila dobu, po kterou se žalobkyně účastnila protiprávního jednání. V důsledku toho je třeba ověřit, zda Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že účast žalobkyně na protiprávním jednání trvala přinejmenším do 19. září 1997 (tedy deset let před přijetím napadeného rozhodnutí), aby Tribunál mohl určit, zda desetiletá promlčecí lhůta stanovená v čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003 uplynula, či nikoli.

- 160 Pokud jde o otázku, kdy skončila účast žalobkyně na protiprávním jednání, je na úvod třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle které zaprvé straně nebo orgánu, který tvrdí, že byla porušena pravidla hospodářské soutěže, přísluší, aby o tom předložil důkaz tím, že právně dostačujícím způsobem prokáže skutečnosti představující protiprávní jednání, a zadruhé podniku, který uplatňuje důvod na obranu proti konstatování porušení těchto pravidel, přísluší, aby předložil důkaz, že podmínky pro uplatnění tohoto důvodu na obranu, jsou splněny, takže uvedený orgán bude muset použít jiný důkaz (v tomto smyslu viz rozsudky Baustahlgewebe v. Komise, bod 38 výše, bod 58, a Aalborg Portland a další v. Komise, bod 42 výše, bod 78).
- 161 Kromě toho je doba trvání protiprávního jednání skutečností naplňující znaky protiprávního jednání na základě čl. 81 odst. 1 ES, přičemž břemeno prokázání existence této skutečnosti nese hlavně Komise. V tomto ohledu judikatura vyžaduje, aby se Komise, pokud neexistují důkazy, které mohou přímo prokázat dobu trvání protiprávního jednání, opřela alespoň o důkazy vztahující se k časově dostatečně blízkým skutkovým okolnostem tak, aby bylo možné důvodně připustit, že toto protiprávní jednání trvalo nepřetržitě mezi dvěma konkrétními daty (rozsudek Tribunálu ze dne 7. července 1994, Dunlop Slazenger v. Komise, T-43/92, Recueil, s. II-441, bod 79).
- 162 Kromě toho v případě kartelových dohod, které již nejsou v platnosti, stačí pro použitelnost článku 81 ES, aby po jejich formálním ukončení nadále přetrvávaly jejich účinky (viz rozsudky Tribunálu ze dne 29. června 1995, Solvay v. Komise, T-30/91, Recueil, s. II-1775, bod 71, a ze dne 11. prosince 2003, Ventouris v. Komise, T-59/99, Recueil, s. II-5257, bod 182 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že dobu trvání protiprávního jednání nelze posuzovat v závislosti na období platnosti dohody, ale v závislosti na období, v němž se obviněné podniky chovaly způsobem zakázaným článkem 81 ES.
- 163 Je třeba připomenout, že podle čl. 1 odst. 4 napadeného rozhodnutí byla účast žalobkyně na dotčeném protiprávním jednání považována za prokázanou pro období od 15. ledna 1977 do 15. července 1998. Žalobkyně v rámci tohoto žalobního důvodu zpochybňuje toto konstatování týkající se doby trvání protiprávního jednání. Podle ní se Komisi nepodařilo prokázat pokračování v jakémkoli protiprávním jednání po 19. září 1997, tedy deset let před přijetím napadeného rozhodnutí.
- 164 Z posouzení důkazů provedeného v rámci prvního a třetího žalobního důvodu vyplývá, že v projednávané věci jde o jediné a trvající protiprávní jednání, které trvalo přinejmenším do 15. července 1998.
- 165 V důsledku toho je třeba konstatovat, že desetiletá promlčecí lhůta plynula od 15. července 1998 do 19. září 2007, tedy přibližně 9 roků a 2 měsíce. Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo přijato před uplynutím desetileté promlčecí lhůty.
- 166 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP

Argumenty účastníků řízení

- 167 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise porušila její procesní práva, tak jak jsou stanovena v čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP, a konkrétně právo „vyslychat nebo dát vyslychat svědky proti sobě“ v případech trestněprávní povahy, jak je tomu v projednávané věci.
- 168 Žalobkyně se domnívá, že Komise nemůže vycházet z rozsudku Aalborg Portland a další v. Komise, bod 42 výše. V projednávané věci Komise poté, co obdržela doplňující žádost skupiny Prym uvedenou v bodě 11 výše, znovu otevřela své šetření a přijala doplňující oznámení námitek, ve kterém poprvé žalobkyni vytýkala existenci dohody o rozdělení trhů s výrobky trvající 21 let. Jak procesní souvislosti, tak i váha připisovaná v napadeném rozhodnutí novým důkazům dodaným do spisu ze strany William Prym vedou k závěru, že jim byla připisována „rozhodující“ váha ve smyslu, v jakém ji chápe judikatura Evropského soudu pro lidská práva.

- 169 Podle žalobkyně se okolnosti projednávané věci liší od okolností věci, ve které byl vydán rozsudek *Bolloré v. Komise* (bod 48 výše, body 86 až 89). Zprvte identita autora prohlášení, na němž Komise založila své konstatování protiprávního jednání v projednávané věci, pana A. P., byla známa a žalobkyně formálně usilovala o jeho vyslechnutí. Zadruhé, jelikož Komise připomíná, že není soudním orgánem ve smyslu EÚLP, žalobkyně tvrdí, že Komisi přísluší, aby se ujistila, že celé správní řízení dodržuje čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP. Zatřetí se zdá, že Komise na základě rozsudku Tribunálu ze dne 6. října 1994, *Tetra Pak v. Komise* (T-83/91, Recueil, s. II-755, bod 235) tvrdí, že pokuty uložené z titulu porušení ustanovení práva hospodářské soutěže nemají trestněprávní povahu.
- 170 Komise v souvislosti s tím tvrdí, že pan A. P. byl přítomen na jednání dne 11. července 2006, v jehož průběhu měli všichni účastníci příležitost ústně přednést své argumenty. Když mu bylo dáno slovo, rozhodl se advokát žalobkyně své vyjádření omezit pouze na jednoduché vysvětlení týkající se programu slučitelnosti a obecnou poznámku týkající se důkazů použitých Komisí a prohlášení skupiny Prym. V důsledku toho žalobkyně, ačkoli měla možnost položit otázky účastníkovi podle svého výběru, této příležitosti nevyužila.

Závěry Tribunálu

- 171 Je třeba připomenout, že ačkoli čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP stanoví, že „každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva [...] vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě“, z ustálené judikatury však vyplývá, že Komise není soudem ve smyslu tohoto ustanovení (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. října 1980, *Van Landewyck a další v. Komise*, 209/78 až 215/78 a 218/78, Recueil, s. 3125, bod 81, a ze dne 7. června 1983, *Musique diffusion française a další v. Komise*, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, bod 7).
- 172 Rovněž podle ustálené judikatury jsou základní práva nedílnou součástí obecných právních zásad, jejichž dodržování zajišťuje soud Unie (stanovisko Soudního dvora 2/94 ze dne 28. března 1996, Recueil, s. I-1759, bod 33, a rozsudek Soudního dvora ze dne 29. května 1997, *Kremzow*, C-299/95, Recueil, s. I-2629, bod 14). Soudní dvůr a Tribunál za tímto účelem vychází z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které skýtají mezinárodně právní instrumenty týkající se ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily. EÚLP má v této souvislosti zvláštní význam (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. května 1986, *Johnston*, 222/84, Recueil, s. 1651, bod 18, a výše uvedený rozsudek *Kremzow*, bod 14). Kromě toho podle čl. 6 odst. 2 EU Evropská unie ctí základní práva zaručená EÚLP a ta, jež vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, jako obecné právní zásady.
- 173 Je tedy třeba přezkoumat, zda s ohledem na tyto úvahy Komise porušila základní zásadu právního řádu Společenství, kterou je dodržování práva na obhajobu (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin v. Komise*, 322/81, Recueil s. 3461, bod 7) tím, že žalobkyni údajně nenabídla možnost přímo vyslechnout jako svědka pana A. P.
- 174 V tomto ohledu je třeba připomenout, že tato zásada vyžaduje, aby podnikům a sdružením podniků dotčeným šetřením Komise v oblasti hospodářské soutěže, bylo již ve stadiu správního řízení umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko k pravdivosti a relevanci skutkových zjištění, námitek a okolností dovolávaných Komisí (viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2006, *Avebe v. Komise*, T-314/01, Sb. rozh. s. II-3085, bod 49 a citovaná judikatura). Uvedená zásada naopak nevyžaduje, aby měly tyto podniky možnost samy vyslechnout v rámci správního řízení svědky vyslychané Komisí (v tomto smyslu viz rozsudek *Aalborg Portland a další v. Komise*, bod 42 výše, bod 200).
- 175 V tomto ohledu totiž stačí, že prohlášení, která Komise použila, byla obsažena ve spise předaném žalobkyni, která je může před unijním soudem napadnout (rozsudek *Lafarge v. Komise*, bod 47 výše, body 147 až 149).

- 176 Navíc je třeba konstatovat, podobně jako Komise, že ačkoli pan A. P. byl přítomen na jednání dne 11. července 2006, žalobkyně této příležitosti nevyužila k tomu, aby mu položila otázky. Žalobkyni rovněž nic nebránilo žádat o předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch před Tribunálem tak, že by v tomto směru podala návrh na provedení důkazních opatření. Je však třeba konstatovat, že žalobkyně takový návrh nepodala.
- 177 S ohledem na tyto úvahy se žalobkyně nemůže dovolávat porušení jejího práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě. V důsledku toho je třeba čtvrtý žalobní důvod vznesený žalobkyní zamítnout jako neopodstatněný jak ze skutkového, tak právního hlediska.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění pokynů o metodě stanovování pokut

Argumenty účastníků řízení

- 178 Žalobkyně se domnívá, že Komise měla vykonat v rámci určení zvýšení pokuty v závislosti od doby trvání protiprávního jednání, svou diskreční pravomoc k uplatnění násobícího koeficientu ve výši 10 % podle bodu 1 B pokynů o metodě stanovování pokut. Komise neměla automaticky uplatnit zvýšení o 215 % z titulu doby trvání protiprávního jednání. Komise údajně měla zohlednit zaprvé slabost důkazů, ze kterých vycházela pro konstatování protiprávního jednání, zadruhé velký časový odstup mezi jednotlivými prokázanými projevy kartelové dohody, zatřetí neexistenci jakékoli znalosti protiprávního jednání uvnitř vedení žalobkyně a začtvrté neexistenci důkazu o uskutečňování protiprávního jednání.
- 179 Žalobkyně se domnívá, že Komise opomenula postupovat takovým způsobem, jelikož, jak sama připustila, bylo její ustálenou praxí stanovit maximální zvýšení. Ačkoli skutkové okolnosti mohly v jiných věcech (jejichž doba trvání byla výrazně kratší) odůvodnit zvýšení o 10 % ročně, Komisi to nezprošťuje povinnosti správně použít svou diskreční pravomoc.
- 180 Komise popírá argumenty žalobkyně.

Závěry Tribunálu

- 181 Před přezkoumáním argumentů vznesených žalobkyní je třeba připomenout, že z bodů 489 a 692 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokuty uložené Komisí z důvodu protiprávního jednání byly uloženy na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, jakož i čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Kromě toho Komise určila výši pokut tak, že uplatnila metodu definovanou v pokynech a sdělení o spolupráci z roku 1996.
- 182 Pokyny sice nelze kvalifikovat jako právní normu, vyjadřují však orientační pravidlo chování, podle něhož má být v praxi postupováno a od něhož se Komise může v konkrétním případě odchýlit pouze tehdy, uvede-li důvody, které jsou v souladu se zásadou rovného zacházení (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, C-397/03 P, Sb. rozh. s. I-4429, bod 91 a citovaná judikatura).
- 183 Tribunál tedy musí v rámci přezkumu legality pokut uložených Komisí ověřit, zda Komise vykonala svou posuzovací pravomoc podle metody obsažené v pokynech, a pakliže by měl konstatovat, že se od ní odchýlila, musí ověřit, zda je tento odklon podložený a právně dostačujícím způsobem odůvodněný. V tomto ohledu je třeba poukázat na skutečnost, že Soudní dvůr potvrdil platnost jednak samotného principu, na němž pokyny stojí, jednak obecné metody, která je v nich uvedena (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, body 252 až 255, 266 až 267, 312 a 313).

- 184 Omezení posuzovací pravomoci Komise, které si sama stanovila přijetím pokynů, totiž není neslučitelné se zachováním podstatného prostoru pro její uvážení. Pokyny obsahují různé pružné prvky, které umožňují Komisi výkon její diskreční pravomoci v souladu s ustanoveními nařízení č. 17 a nařízení č. 1/2003, tak jak je vyložil Soudní dvůr (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 183 výše, bod 267).
- 185 Proto se v oblastech, kde si Komise uchovala prostor pro uvážení, například ohledně výchozí částky pokuty nebo míry navýšení částky pokuty z důvodu doby trvání protiprávního jednání, přezkum legality tohoto posouzení zužuje pouze na ověření, zda nedošlo k zjevně nesprávnému posouzení (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 18. července 2005, Scandinavian Airlines System v. Komise, T-241/01, Sb. rozh. s. II-2917, body 64 a 79).
- 186 Prostor pro uvážení Komise a meze, které si Komise v této souvislosti sama stanovila, v zásadě nemají vliv ani na výkon soudního přezkumu v plné jurisdikci prováděného soudem (rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 39 výše, bod 538), v jehož rámci je soud oprávněn pokutu, kterou Komise uložila, zrušit, snížit nebo zvýšit (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. února 2007, Groupe Danone v. Komise, C-3/06 P, Sb. rozh. s. I-1331, body 60 až 62, a rozsudek Tribunálu ze dne 21. října 2003, General Motors Nederland a Opel Nederland v. Komise, T-368/00, Recueil, s. II-4491, bod 181).
- 187 Z toho vyplývá, že pokud si Komise vyhradila toliko možnost zvýšení částky pokuty v závislosti na počtu let trvání protiprávního jednání u dlouhodobých protiprávních jednání za každý rok jejich trvání až o 10 % částky stanovené za závažnost protiprávního jednání, nijak ji to nezavazuje k tomu, aby tento procentní podíl stanovila v závislosti na intenzitě aktivity kartelové dohody nebo na jejích dopadech, či dokonce podle závažnosti protiprávního jednání. Rozhodnutí o tom, jaká míra navýšení bude uplatněna z důvodu doby trvání protiprávního jednání, totiž přísluší Komisi v rámci jejího prostoru pro uvážení (viz bod 183 výše) (rozsudek Tribunálu ze dne 19. května 2010, Boliden a další v. Komise, T-19/05, Sb. rozh. s. II-1843, bod 98).
- 188 Argumenty žalobkyně, jejichž cílem je dokázat, že Komise měla zohlednit zaprvé slabost důkazů, ze kterých vycházela pro konstatování protiprávního jednání, zadruhé velký časový odstup mezi jednotlivými prokázanými projevy kartelové dohody a zatřetí neexistenci jakékoli znalosti protiprávního jednání uvnitř vedení žalobkyně, se shodují s těmi, které byly uvedeny v rámci prvního a třetího žalobního důvodu. Jelikož Tribunál dospěl k závěru, že se Komise nedopustila žádného nesprávného posouzení, když se na základě různých důkazů, které měla k dispozici, domnívala, že šlo o jediné a trvající protiprávní jednání, které trvalo od 15. ledna 1977 do 15. července 1998, nezbývá než argumenty žalobkyně zamítnout.
- 189 Pokud jde o argument žalobkyně založený na neexistenci důkazu o uskutečňování protiprávního jednání, je třeba připomenout, že čl. 15 odst. 2 poslední pododstavec nařízení č. 17 stanoví vedle zohlednění závažnosti též zohlednění trvání daného protiprávního jednání pro stanovení výše pokuty. Z toho vyplývá, že dopad trvání protiprávního jednání na výchozí částku pokuty musí být zpravidla významný. To brání tomu, aby s výjimkou zvláštních okolností bylo stanoveno čistě symbolické zvýšení výchozí částky z důvodu doby trvání protiprávního jednání. I když dohoda mající protisoutěžní cíl není prováděna, je tak nicméně třeba brát v úvahu dobu, během které tato dohoda existovala, to znamená období, které uplynulo mezi datem jejího uzavření a datem jejího ukončení (rozsudek ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise, T-213/00, Recueil, s. II-913, bod 280).
- 190 V projednávané věci Komise konstatovala, že bilaterální spolupráce mezi skupinami Prym a Coats existovala po dobu 21 a půl roku, jde tedy o dlouhou dobu trvání ve smyslu pokynů. V důsledku toho proto Komise zvýšila výchozí částku pokuty uložené žalobkyni o 215 %. Je třeba připomenout, že podle bodu 1 B třetí odrážky pokynů může být v případě dlouhodobého protiprávního jednání výchozí částka pokuty stanovená z důvodu závažnosti zvýšena o 10 % za každý rok protiprávního jednání. Je třeba konstatovat, že se Komise tím, že tak učinila, neodchýlila od pravidel, která si stanovila v pokynech.

191 Pátý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

192 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že žádný z žalobních důvodů vznesených žalobkyní nemůže být přijat. Žaloba na neplatnost proto musí být zamítnuta v plném rozsahu, aniž je třeba za okolností projednávané věci provést v rámci plné jurisdikci změnu výše pokuty uložené žalobkyni.

K nákladům řízení

193 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Coats Holdings Ltd se ukládá náhrada nákladů řízení.

Czúcz

Labucka

Gratsias

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. června 2012.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	1
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	4
Právní otázky	4
K prvnímu žalobnímu důvodu, založenému na porušení povinnosti Komise zaprvé předložit důkaz protiprávního jednání a zadruhé dodržet míru dokazování požadovanou v tomto ohledu	5
Argumenty účastníků řízení	5
Závěry Tribunálu	5
– Ke schůzce z roku 1975 (bod 217 odůvodnění napadeného rozhodnutí)	7
– O dokumentu ze dne 15. ledna 1977 (body 218 až 222 odůvodnění napadeného rozhodnutí)	8
– K dopisu ze dne 12. dubna 1977 (bod 224 odůvodnění napadeného rozhodnutí)	11
– K dohodě Hugenoet (body 225 a 226 odůvodnění napadeného rozhodnutí)	12
– O setkání dozorcí rady „Beirat“ ze dne 9. listopadu 1988 (body 227 až 230 odůvodnění napadeného rozhodnutí)	14
– K poznámce William Prym ze dne 12. prosince 1991 (bod 231 odůvodnění napadeného rozhodnutí)	14
– Ke schůzce ze dne 11. února 1993 (bod 232 odůvodnění napadeného rozhodnutí)	15
– K postoupení podílu Coats na základním kapitálu William Prym (body 233 až 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí)	16
– K získání Bonduel ze strany společnosti William Prym a ke schůzce ze dne 15. července 1998 (body 237 až 245 odůvodnění napadeného rozhodnutí)	17
– O důkazech ve prospěch žalobkyně	19
– Závěr	20
K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence důkazu o jediném a trvajícím protiprávním jednání	21
Argumenty účastníků řízení	21
Závěry Tribunálu	22
K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003	24
Argumenty účastníků řízení	24
Závěry Tribunálu	24
K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP	25

Argumenty účastníků řízení	25
Závěry Tribunálu	26
K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění pokynů o metodě stanovování pokut	27
Argumenty účastníků řízení	27
Závěry Tribunálu	27
K nákladům řízení	29